

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΤ!

1951

ΑΒ 44
269

Embroidanyfa
Αφαιρεί το
παχύς εις οιονδήποτε
ποτέ μέρος του σώματος

Διατηρεί
την λεπτήν
γραμμήν του
σώματος

Χρήσιμ εξωτερικῶς

ὡλεῖται εις ὅλα
τα φαρμακεία

Ἀντιπροσ. παρακαταδ.
Θ. Μ. ΛΟΥΡΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7 ΑΘΗΝΑΙ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔ. ἢ ΘΡΑΚΙΑΝ
Γ. ΧΡ. ΠΟΝΤΟΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΔΕΛΦΙΝΟΥ

ΚΥΡΙΑΙ! ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ!

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ἐάν θέλετε
νά ἐνδυθῆτε μέ
ἄψοστο γού-
στο, μέ παρισι-
νὸν chic cachet,
μέ κοπτικήν, ἐ-
φαρμογὴν ἀσυ-
ναγώνιστον καὶ
οἰκονομίαν,
σπεύσατε διὰ τὰ
φορέματά σας
εἰς τὸν εἶκον
τῆς φημισμένης
καλλιτέχνιδος

Κ' ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

Διπλωματούχου τῆς Ἀκαδη-
μίας τῆς Κοπτικῆς τῶν Παρι-
σιῶν καὶ ἐπὶ Ἰσπανίαν ραπτρίας
τῆς ἄλλοτε Αὐτοκρατορικῆς Αὐ-
λῆς καὶ ἀνωτέρας κοινωνίας
Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰκοσαετῆς πεῖρα.
**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟ-
ΛΙΣ—ΠΑΡΙΣΙΟΣ—ΑΘΗΝΑΙ**
Εἰδικότης «Costumes, tailleur».
ΡΑΠΤΙΚΑ ἀπὸ 300 δρ. καὶ ἄνω
Τακτικὴ παραλαβὴ νέων croquis
Ἀκριβὲς καὶ ταχεῖα ἐκτέλεσις
παραγγελιῶν.
Μία ἐπίσκεψις θὰ σᾶς πείσῃ.
ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς **ΝΙΚΗΣ** 26.

ΑΡΤΗΡΙΟΣ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

ΑΡΘΡΙΤΙΣ, ρευματισμοί, οὐρική
διάθεσις, ισχιαλγία, νευρασθένεια,
κλπ. μόνον μέ τὴν νεωτάτην Γερ-
μανικὴν ἐφεύρεσιν

RADIOSCLERIN

μέ βάσιν τὸ Ράδιον, ἥτις ἀντικα-
θιστὰ τὰς πηγὰς
Castein, Wisbaden, κλπ.
Ζητήσατε ὁδηγίαν δωρεάν
Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κάνιγγος 12, Ἀθήναι.

«ΚΗΡΥΞ»

ΤΣΑΙ ΜΕΛΡΟΖ

Προτιμάτε πάντοτε τὸ Τσάι
Μελρόζ, εἰς κυτὰ καὶ πακέ-
τα σφραγισμένα. Ὑπερχει
ἀσυγκρίτως ἀπὸ κάθε ἄλλο
Τσάι. Χάρης εἰς τὸ ἐπιστημο-
νικὸν του χαρμόνισμα, εἶνε το-
νωτικὸν τῆς καρδιάς, ἀριστον
ἀντισηπτικὸν τοῦ στομάχου,
ἰδίως κατὰ τὸ θέρος, καὶ ἀπο-
τελεῖ τὸ ὑγιεινότερον καὶ ἀ-
πολαυστικότερον ροφημα.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ
ΜΕΤΑΞΥ 16 ΚΑΙ 26 ΕΤΩΝ

Πολλὲς μητέρες καὶ πολλὲς γιά-
γιές χρεωστοῦν τὴν σιρωτὴ τους ἐπι-
δερμίδα καὶ χωρὶς αὐτὴν, σὲ μὴ ἀ-
πλή συνταγὴν διὰ τὸ χρώμα, ἢ αἰσία
δίδει συχνὰ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα μίαν
νέαν καὶ ἐκπληκτικὴν ὡραϊότητα, ἐν-
τὸς μίας νυκτός. Σήμερον χιλιάδες κο-
ρίτσια ἔχουν ἐπιδερμίδας ἀνεπαρκῶς
θερμνένας, πρᾶγμα πού τις κάμνει νά
φαίνονται πλέον ἡλικιωμένα. Δι' οὗ-
τοι πραγματικῶς εἶνε. Περιφρῶμι κατη-
γρητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης,
ἀπέδειξαν δι' ἡ ἐπιδερμὶς δύναται ν'
ἀπορροφήσῃ διαφόρους τροφάς, αἱ ὁ-
ποῖαι τὴν τρέφουν εἰς τὸ μέρος ἀκρι-
βῶς ὅπου ἐναπετέθησαν.

Ἐγγυώμεθα μέ 100.000 φράγκα δι' οὗ-
τοι ἡ Crème Tocalon περιέχει ὅλας τὰς
ἐκτάκτους θρεπτικὰς οὐσίας τὰς ὁποῖας
μετεχειρίσθη ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Βιέννης Dr Stejkal, διὰ
τὰ περίφημα πειράματά του διατροφῆς
τῆς ἐπιδερμίδος. Οὕτως, αἱ οὐτίδες ἐ-
ξαλείφονται, οἱ πλαδαροὶ μῦς τοῦ προ-
σώπου καθίστανται σφικτοὶ καὶ τὰ ὤ-
χρα καὶ μαρμαίνα χρώματα λαμβάνουν
ὄψιν δροσερὴ καὶ νεαρά. Αἱ γυναῖκες
τῶν 50 χρόνων δύναται νὰ δείχνουν
μόνον 30.

Μεταχειρίζεσθε πάντοτε τὴν κρέμα
Tocalon τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα,
χρώματος, ὅς διὰ τὸ θρόνυ πρῶτον
κατακλιθῆτε καὶ τὴν κρέμα Tocalon
τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα χρώματος
λευκοῦ (ὄχι λευκὰ) διὰ τὸ πρωί.
Ἡ λευκὴ κρέμα, οὐχὶ λιπαρά, συν-
τείνει ὥστε νὰ κολλᾷ ἡ πούδρα σὺν
πρόσωπο καὶ νὰ μὴ φαίνεται. Εἰ πε-
ριπτώσῃ μὴ ἱκανοποιητικῶν ἀποτελε-
σμάτων τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.
**ΚΑΣΕΤΙΝΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΔΩ-
ΡΕΑΝ** : Διὰ νὰ δυνηθῇτε καὶ νὰ ἐλλέ-
ξῃτε τὸ χρώμα τὸ ὁποῖον ἀρμόζει κα-
λύτερα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας, θὰ σᾶς
ἀποστείλωμεν μίαν κασετίναν ὡραϊότη-
τος περιέχουσαν πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ,
ἐντὶ χρωμάτων, μέ pousse de crè-
me. Ἡ κασετίνη περιέχει ὅλην τὴν
παγκοσμίως γνωστὰν κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ,
τροφὰς διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, αἰνέτες
χρησιμοποιοῦνται ἡ ὁδὸς διὰ τὸ θρόνυ
πρῶτον πλαγιάσῃτε καὶ ἡ λευκὴ τὸ
πρωί.
Ἀποστείλατέ μας Δωρεῖα 12 εἰς
γραμματόσημον διὰ τὸ ἔξοδα ἀποστο-
λῆς καὶ τελευταιαῶν.
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Ὑπερ-
ρεσία 2, Πραξίτελους 42, Ἀθήναι.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
λαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλει. Τὰ λαματικά τεχνητὰ
Λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπέλεων Αἰδωνοῦ-ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, μέ βάσιν τὸ θαλασσινὸν
ὕδωρ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ λαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω
ἀναφερομένων λαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικὰ συμβουλαὶ δω-
ρεάν. Τελεία ἀνακαινισμοί.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τοῦ σοφοῦ φυσιοδίφου **LA-
KHOWSKY**.
Τὰ υπερκόσμια ἡλεκτρικὰ κύ-
ματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξέρχεται ἡ
ὕψις μας καὶ ἡ ζωὴ μας.
Ἐποφελήθητε τῶν καταπληκτι-
κῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης καὶ
ζητήσατε ἀμέσως τὰς ζώνας τῶν
υπερκοσμίων ἡλεκτρικῶν κυμάτων
τῆς θεωρίας **LAKHOWSKY** ἐφη-
μερομένης μέ ἐπιστημονικὴν ἀκρι-
βειαν ἀπὸ τὸν Γερμανὸν καθηγη-
τὴν **NORMANN**.
Προφυλάσσετε καὶ θεραπεύετε συν-
τάως ὅλας τὰς ὁργανικὰς παθήσεις.
Ἐπαναφέρουν τὸ σφρίγος εἰς τοὺς γέ-
ροντας καὶ τοὺς ἐξητλημένους ὁργανι-
σμοὺς.
Ἀναπτύσσουν ταχέως καὶ κανονικῶς
τὰ παιδιά. Θεραπεύουν τοὺς νευρικοὺς
πονοκεφάλους καὶ ἀπνίαν. Ἐν ἐνὶ λό-
γῳ θ α υ μ α τ ο υ ρ ο ὕ ν.
Πρέπει νὰ ἐφαπτόνται τοῦ δέμα-
τος καὶ νὰ φοροῦνται διαρκῶς ἡμέραν
καὶ νύκτα.
Ἐπιστρέφεται ἐντὸς πέντε ἡμερῶν
ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τὸ ἀντίτιμον εἰς πάν-
τα βεβαιούντα, δι' οὗ ἐβεκτιώθη ἡ ὕ-
ψις του.
Πωλοῦνται ἀποικιστικῶς εἰς τὸ
Φαρμακεῖον **ΟΡΙΑΝ**, Πλατεῖα Ὁ-
μονοίας, γωνία Σταδίου. Τιμὸνται
δραχμὰς 50.
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος **Κ. Οἰκο-
νομίδης**, Βουλῆς 6, Ἀθήναι.

100 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΑΜΟΙΒΗ

Ἡ Ἐταιρεία **Franks Clear Tone**,
θὰ προσφέρει 100 δολλάρια ἀμοιβὴν ἐπὶ
κείνης τῆς οἰκίας δὲν θὰ καθαρίσῃ τὸ
πρόσωπόν της ἀπὸ τὸν «Ἡλικιωμένον»,
Μηλικία, Πανάδες καὶ λοιπὰς ἀσχη-
μίας. Μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ **Franks** θὰ
ἔχετε πρόσωπον δροσερὸν, λευκὸν
καθαρότατον. Πωλεῖται 85 δραχμ. καὶ
διὰ τὰ Φαρμακεία.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος: **Π. ΝΤΕΡΜΕΝ-
ΤΕΣ**, Βερού 25α, Ἀθήναι.

ΔΗΜ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Διευθυντὴς τοῦ Ὁδοντοιατρικοῦ
τηνματος τοῦ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ»
**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ 3, ΩΡΑΙ ΕΠΙ-
ΣΚΕΨΕΩΝ 8-10 π. μ. 3-9 μ. μ.**

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΧ. 150	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΕΣΑΜΗΝΟΣ	80	ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	6		ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	6		
ΑΦΡΙΚΗΣ	30		
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ	30		
ΚΥΡΙΑΚΗ, 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1931.			

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ **Mr. D. Stroumbos** 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ **Κ. Σαράφης** 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκὸ ὁ **Κ. Γ. Ἀντωνιάδης** B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 **NEW YORK, CITY**
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ Ε' ΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΛΕΟΝ-ΠΩΛ ΦΑΡΓΚ

Ἵπάρχουν ποιηταὶ καὶ ποιηταί.
Μὰ ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ οἱ ὑπερποιη-
ταί, αὐτοὶ δηλαδὴ πού ἡ ποίησις τους
καὶ ἡ ζωὴ τους εἶνε στενὰ δεμένες
μεταξύ τους καὶ ἀποτελεῖ ἡ μιὰ τὸ
συμπλήρωμα τῆς ἄλλης. Τέτοιοι εἶνε
καὶ ὁ Γάλλος Λεὼν-Πῶλ Φάργκ, ὁ
γοητευτικὸς αὐτὸς ποιητὴς πού οἱ
στίχοι του κλείνουν ἀσφαλῶς τὴ με-
γαλειότερη γοητεία πού ὑπορεῖ νὰ
δώσῃ ἡ ποίησις. Ἀπὸ τοὺς συγγρό-
νους Εὐρωπαίους ποιητὰς μόνον ὁ ἐ-
πίσης Γάλλος Μὰξ Ζακὼν καὶ ὁ Λι-
θουανὸς Μιλδς, πού καὶ αὐτοὶ γράφει
γαλλικᾶ, ποιηταὶ μεγάλου καὶ οἱ δυὶ
θὰ μπορούσαν νὰ καυχήσων δι' ἑ-
αυτὸν τὸ χάρισμα αὐτό. Πρόκειται πε-
ρὶ μίας γοητείας, ἡ ὁποία μιλάει ἀπ'
εὐθείας στὴν καρδίαν, χωρὶς τὴ μεσο-
λάβησιν τοῦ μυαλοῦ, πού τὴ δονεῖ, τὴ
συγκλονίζει καὶ, πολλὰς φορές, τὴ
σπαράζει.

Ἀκούστε τοὺς παρακάτω στίχους,
τοῦ Φάργκ σὲ μίαν πρόχειρη μετά-
φρασιν. Ἄν καὶ ἀπομονωμένοι ἀπὸ τῆς
συναρμονικῆς τους τέχνης, διατηροῦν
ἀκόμα ὅλο τὸ ὑποδραστήριο τους μεγα-
λεῖο πού ἀσφαλῶς σὲ μίαν εὐαίσθη-
την προκαλεῖ δάκρυα στὰ μάτια:
"Ἄλλοι θεὶ νὰ τὰ ἴδωσιν αὐτὰ, ὅταν ἐγὼ
(δὲν ὄμαι.

Τὸ φῶς θὰ λησμονήσῃ αὐτοὺς πού
(τόσο τὸ ἀγαπήσαν.
Καρμὶά φωνὴ δὲν θ' ἀκουστῇ ν' ἀ-
(νάψῃ τὴ μορφή μας.
Κανείς λυγρὸς δὲν θὰ κἀνῃ τὴν ἀγά-
(σῃ μας νάντηχῃς.
Ἐνα ξεγυράει ξένων θὰ διασχίξῃ τὸ
(γκρίζο δρόμο.
Ἄλλες φωνὲς θὰ τραγουδῇ, ἄλλα
(μάτια θὰ κλαῖνε
Σ' ἑνα καινούργιο σπίτι.
Ὅλα θάχουν ἀφανιστεῖ, ὅλα θάχουν
(συνχωρεθῇ.
Ὁ πόνος θάναι νέος καὶ τὸ δάσος
(καινούργιο).
Κι' ἴσως μὴ μέρα γὰρ δυὸ ἄλλους
(φίλους
Ὁ Θεὸς νὰ κρατήσῃ τὴν εὐτυχίαν πού
(μὰς εἶχε ὑποσχεθῇ.

Ποῖα εἶνε ὅμως αὕτη ἡ εὐτυχία
πού τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ Θεός;
Ὁ! ὅλα ἀσφαλῶς τὰ ζυγερὰ τῆς
παιδικῆς ἡλικίας ἀπ' τὰ ὁποῖα ἡ ζωὴ
δὲν ἐπαρμηματοποίησε κανένα.
Γενικῶς ὅλ' ἡ ποίησις τοῦ Φάργκ

εἶνε συγκεχυμένη, ἀόριστη καὶ νονε-
μένη ἀνάμνησις τῆς παιδικῆς ἡλικίας.
Ἡ ἀνάμνησις αὕτη τυλίγεται μ' ἑνα
φαντασμαγορικὸ πέπλο καὶ ἔτσι τὸ
παιδί πού ἔζησε σὰν ὅλα τὰ παιδιά
τῶν ἀστῶν τοῦ Παρισιῦ, μὰς παρου-
σιάζεται σὰν μεγαλωμένο στοὺς ὄνει-
ρόπλους τῆς Ποιήσεως. Μὰ ἔνα δρό-
μα βαθὺ καὶ σπαρταχτικὸ ὑπάρχει
στὸ τέλος πού οἱ δυὸ τελευταῖοι ἀπὸ
τοὺς παραπάνω στίχους μὰς τὸ δι-
νουν ὀλόκληρον. Γιατί, ὕστερα ἀπὸ

τόσας ὑποσχέ-
σεις πού ἔδω-
σε στὸ παιδάκι,
ἡ ζωὴ παρου-
σιάζεται κατό-
πιν τόσο δύ-
σκολη, τόσο ἄ-
σχημη, τόσο
χθολαμὰ καὶ
τόσο—αὐτὸ
προπάντων—
ματαιά...

Ὁ Φάργκ,
ὁ ὁποῖος, ὅπως
κάθε πραγμα-
τικὸς ποιητής,
παρέμεινε ἐρα-
σιτέχνης τῆς
ποιήσεως καὶ
δὲν τὴν ἔκανε
ἐπάγγελματός
του, ζεῖ στὸ Παρί-
σι. Τὸ Παρίσι
ἀποτελεῖ γι'
αὐτὸν ὀλόκλη-
ρον τὸν κόσμον
καὶ, μολοντοὶ ταξίδεψε ἀκριτὰ στὴ
ζωὴ του, τὴ μεγαλειότερη ἀξία γι'
αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν ποίησιν τοῦ ἔχουν
τὰ νυχτερινὰ ταξείδια του στὴν πρω-
τεύουσα αὐτῆς τοῦ κόσμου. Ποτὲ δὲν
κοιμᾶται πρὶν ἀπὸ τρεῖς πένες, καὶ καὶ
ποτὲ δὲν σπρώχνεται μετὰ τρεῖς δέκα.
Εἶνε ἰδιοκτήτης ἐνὸς περιφρῶμου ἐρ-
γοστασίου σφάλτων καὶ γυαλίων, τὸ
ὁποῖο κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα

αὐτοῦ. Πολλοὶ ἀποδίδουν σὲ ποιητικὴ
τοῦ ἰδιοτροπία τὸ ὅτι ἐπιμένει νὰ
διατηρῇ τὸ ἐργοστάσιόν του αὐτὸ καὶ
νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν πρόδόν του. Πάν-
τως ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι στὶς δέκα
καὶ μισὴ τὸ πρωὶ βρίσκεται μὲ μίαν
μπλούζαν μπροστὰ στὸ φούβον τοῦ ἐρ-
γοστασίου του, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μεγα-
λείτερος τοῦ Παρισιῦ. Ὁ ἴδιος ὅμως
λέει γι' αὐτὸ συχνά:

—Τὶ νὰ κάνω;... Ἐχω μεγάλες
ἀνάγκες!... Πρέπει νὰ κερδίζω χρή-
ματα...

Ὅσο πε-
ρισσότερα γοη-
ματὰ κερδίζω,
τόσο περισσότε-
ρο ἱκανοποιῶ τὴν
ἀνάγκην μου αὐ-
τὴν... Πάντως θὰ
ἤμουν εὐχαρί-
στημένος ἂν κέρ-
διζα ἑκατὶ χι-
λιάδες φράγκα καὶ
τὸ μὴν.

Τὸ ἔργο τοῦ
Φάργκ δὲν εἶνε
μεγάλο. Μολον-
τοὶ ὁ ἴδιος πλη-
τίζει περὶ τὰς
πενήντα, ἔχει
ἐκδόσει ὅς τώ-
ρα μονάχα τρεῖς
τόμους, ἕνα μὲ
ποιήματα καὶ
καὶ ποιήματα.

Μὰ οἱ τρεῖς αὗτοι τόμοι ἔφτασαν
γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὴ θέσιν πού ἔχει
σήμερα στὴ γαλλικὴ καὶ στὴν παγκό-
σμιον ποίησιν. Προσμένει, βέβαια, ὁ
ποιητὴς τῶν λίγων καὶ τῶν ἐκλε-
κτῶν καὶ δὲν εἶχε προσεγγίσει τὸ
πολὺ κοινὸν ἢ μάλλον τὸ πολὺ κοινὸν
δὲν εἶνε εἰς ὅσιν ἀκόμα νὰ τὸν προ-
γοστασίον σφάλτων καὶ γυαλίων—καὶ
ἡ ἱστορία τῆς ποιήσεως αὐτοῦ ἔχει

ἀποδείξει αὐτό—παρὰ νὰ ἔλθῃ μὴ
μέρα κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἐπιβληθῇ σὲ
ὅλους, καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμα πού δὲν
θὰ τὸν καταλαβαίνουν, ὅπως συνέβη
μέ τὸ Μαλλαρμέ, τὸν Ρεμπώ, καὶ τε-
λευταῖα μέ τὸν Βαλερύ.

Ἐξ ἄλλου ἕνας ποιητὴς σὰν τὸ
Φάργκ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ πλῆ-
θος πού ζεῖ καὶ κινεῖται αὐτοματικὰ
γύρω του. Ὁ ἑξωτερικὸς κόσμος εἶ-
νε σχεδὸν ἀνύπαρκτος μπρὸς σπὸν ἐ-
σωτερικὸν πού εἶνε πάντα ζωντανός,
πάντα ζύπνιος, πανταχὺ παρών καὶ
υπορεῖ νὰ γεμίσῃ τὸ σῶμαν ὀλόκλη-
ρον. Τὸν ἀπασφολεῖ κυρίως τὸ νειρό-
του, μὲ τὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ ξεφύ-
γῃ, ν' ἀποδράσῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Τὸ λέ-
ει ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος κάποτε αὐτός:

«Ὅταν κλονίζεσθαι ἐπάνω στὶς κο-
ρυφές τῆς ἀπελπισίας—ὅταν τὰ δά-
κρυά σου εἶν' ἀνυπόστατα—ὅταν τὰ
δάκρυά σου ἔχουν στερέψει—ἀνέβα
πάνω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους».

Ἡ σελίδες πού ἀφιερώνει ὁ Φάργκ
στὴν λησμονήν των ἐπιγείων καὶ
στὴν ἐξουσίαν τοῦ πνεύματος εἶνε ἀ-
πό τις πρὸ ὁράειας πού ἔχουν γραφεῖ
στὴ γαλλικὴν ποίησιν. Ἐχουν ὅλη τὴ
εὐλαγγολία τῶν ποιημάτων τοῦ Βε-
λαῖν καὶ τοῦ Λαφόργκ καὶ ὅλα τ' ἀ-
ναφορὰς τοῦ Λαυρεντινὸν καὶ τοῦ
Κλωντῆ... Κλείνουν μέσα τους δηλα-
δὴ τὴν αἰωνία καὶ τὴ μεγάλην ποί-
ησιν.

ΕΥΠΑΙΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

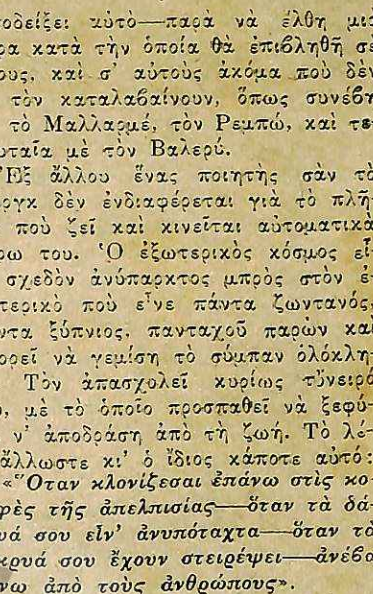
ΜΙΚΡΑ ΑΣΤΕΙΑ

Στὸ δικαστήριον:
—Γιατί ἔδωρες, ἄλλιε, αὐτὸ τὸ
κατάστιχον κεφάλι τῆς γυναίκας σου;
—Δὲν βρήκα τίποτ' ἄλλο βαρύτε-
ρον, κύριε δικαστή...

Στὸ κληματαλειοδικεῖο:
—Τὶ ἀφορμὴ εἶχε καὶ σὲ γυναικὴ
ἡ γυναίκα σου;
—Δὲν εἶχε ἀφορμὴ, κύριε ποδῶ-
δες, ἀλλά... σκουπόβυλο!

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου

μας εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Π. Μι-
νιό καὶ φέρει τὸν τίτλον «Ἡ Παρθένος
μέ τὸ σταυρίδι».

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

Ὁ ποιητὴς Λεὼν Πῶλ Φάργκ

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΥ-ΤΣΑΟ-ΠΕ

Η ΜΑΝΟΛΙΑ

(Διήγημα Κινέζικο).

ΣΤΗΝ επαρχία του Κιάνγκ-Σου, στ' ανατολικά της Κίνας, ζούσε στα κτήματά της μια πλούσια οικογένεια, μια οικογένεια πατριαρχική, αποτελούμενη από τρία άντρες, τρία παιδιά, κάτω απ' την ίδια στέγη, έτρωγαν την ίδια σούπα και το ίδιο ρύζι. Τρεις γενεές της οικογένειας αυτής είχαν ζήσει ήδη εκεί με απόλυτη ομόνοια. Αυτοί που την αποτελούσαν τώρα ήταν τρία αδέρφια με τις γυναίκες τους. Τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια είχαν παντρευτεί πρώτα κι' έπειτα ήρθε κι' η σειρά του νεωτέρου. "Ως τότε όλα πήγαιναν καλά, μα η ποίτη νόση έφερε την παρηχιά μέσα στο σπίτι, γιατί ήταν περήφανη, επειδή είχε πάρει προίκα μεγαλύτερη από τις δυο άλλες. Μολαταύτα, η ζωή όλων ήταν η ίδια, μαγειρεύαν μαζί, έτρωγαν τα ίδια φαγητά και γι' αυτό η τρίτη νόση έπέρασε, επειδή δεν μπορούσε να κανονίσει τη ζωή της ελεύθερα, σύμφωνα με τα γούστα της.

Νύχτα και μέρα, παραπονιόταν γι' αυτό στο σύζυγό της, λέγοντάς του πως όλη η κληρονομία του πατέρα του βρισκόταν στα χέρια του νεωτέρου αδελφού του, ο οποίος τή διέθετε όπως ήθελε, χωρίς κανένα έλεγχο.

"Ο μεγάλος—του έλεγε—κάνει, ότι θέλει και πύ δεν ξέρεις τίποτε. Εοδεύει μια πεντάρα και λέει πως ξόδεψε δέκα. Ξόδεψε δέκα και λέει πως ξόδεψε εκατό... Πώς μπορείς εσύ να το μάθεις; Γι' αυτό νομίζω πως το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να ζητήσεις να μοιραστούν τα τρία αδέρφια την κληρονομία του πατέρα σας και να ζήσετε χωριστά... Έτσι ο καθένας σας θα μπορεί να δουλεύει με μεγαλύτερη όρεξη γι' να μεγαλώσει τη δική του περιουσία. Αυτή είναι η πιο σωστή λύση.

"Έτσι, με τα λόγια, κατόρθωσε στο τέλος να πείσει το σύζυγό της πως η γνώμη της ήταν όρθη και τον κατόρθωσε να παρακάλεση μερικώς συγγενείς του να μιλήσουν στ' αδέρφια του σύμφωνα με τις επιθυμίες τους.

Στην αρχή, οι δυο άλλοι αδελφοί του ούτε θέλησαν να συζητήσουν το ενδεχόμενο ενός χωρισμού, μά, πιεζόμενοι από τις αλληπάλληλες σχετικές αιτήσεις που τους έκαναν ο αδελφός τους, αποφάσισαν στο τέλος να ικανοποιήσουν την επιθυμία του.

Μέτρησαν λοιπόν τα κτήματα, τις συγχωμίδες και τα γόφυρα και το υιοόσαν σε τρία ίσα μέρη.

Μα στη μέση της μεγάλης αώλης της αγροικίας, υπήρχε μια υπέροχη μανόλια, λουλούδι αιωνόβιο, που έβλεπε πρόγονος των τριών αδελφών ειγρυτέψει. Η μανόλια αυτή έβοιζε με οικογενειακό ανημέσιο και βρισκόταν τότε σε όλη της την άνθηση.

Μόλις την είδαν τα τρία αδέρφια, είπαν:

"Αφού πρόκειται στο εξής να ζήσουμε χωριστά, ποιος θα πάρει το όραίο αυτό δέντρο;

Και δεν ήξεραν τί να κάνουν...

Στο τέλος, ο μεγαλύτερος, εμπνεόμενος από αισθηματικά λόγια, είπε να ξεριζώσουν τη μανόλια και να μοιραστούν τον κορμό της και τα κλαδιά της σε τρία έντελως ίσα μέρη. Οι άλλοι δυο παραδέχτηκαν τη

γνώμη του. "Όστόσο συμφώνησαν μεταξύ τους να μη ξεριζώσουν το δέντρο πριν ακόμα υπογράψουν την επίσημη πράξη του χωρισμού τους.

Επί τη ευκαιρία μάλιστα της υπογραφής αυτής, θα έδιναν ένα συμβόσιο στο οποίο θα προσκαλούσαν όλους τους επιστήμιους του τόπου ως μάρτυρες.

Η ημέρα της υπογραφής έφτασε τέλος.

Το πρωί, οι τρεις αδελφοί πήγαν στην αούλη να δουν για στενή φορά την ευγενική μανόλια, της οποίας είχε φτάσει πια η τελευταία ώρα.

Μα αυτό που είδαν τους άφησε κατάπληκτους.

Το υπέροχο δέντρο είχε ξεραθεί ολόκληρο. Αυτό που ως χτες ακόμα, ήταν γεμάτο ζωή και στολιζόταν με τόσα λουλούδια, φαινόταν τώρα γυμνό και νεκρό...

Οι τρεις αδελφοί έπεσαν άμεσως γονατιστοί κάτω.

"Εκθαψαν με θερμά δάκρυα, και βρηνοσαν δυνατά, λέγοντας:

— Δυστυχισμένη μανόλια! Πως, έσύ που γέεις χόρμα άνθιζες περήφανα και πλημυρισμένη από ζωή, βόισκεσαι σήμερα χωρίς ζωή;

— Δυστυχισμένη μανόλια! Πως, έσύ που γέεις χόρμα άνθιζες περήφανα και πλημυρισμένη από ζωή, βόισκεσαι σήμερα χωρίς ζωή;

— Δυστυχισμένη μανόλια! Πως, έσύ που γέεις χόρμα άνθιζες περήφανα και πλημυρισμένη από ζωή, βόισκεσαι σήμερα χωρίς ζωή;

— Δυστυχισμένη μανόλια! Πως, έσύ που γέεις χόρμα άνθιζες περήφανα και πλημυρισμένη από ζωή, βόισκεσαι σήμερα χωρίς ζωή;

— Δυστυχισμένη μανόλια! Πως, έσύ που γέεις χόρμα άνθιζες περήφανα και πλημυρισμένη από ζωή, βόισκεσαι σήμερα χωρίς ζωή;

τέ τοια μερίδια, ή αγγαλία του χωρισμού μας ξέρανε όλους σου τους χυμούς και μια νύχτα έφτασε γι' αφανιστής...

"Τό ίδιο ασφαλώς θα πάθουμε κι' εμείς τα τρία αδέρφια, που αποτελούμε μια οικογένεια, αν επιμεινουμε στο χωρισμό μας...

"Πως θα μπορούσαμε, ζώντας χωριστά, να γνωρίσουμε έστω και μια μέρα ευδαιμονίας; Γι' αυτό, γι' αυτό, δυστυχισμένη μανόλια, κλαίω τώρα και θρηνώ...

Τα δυο άλλα αδέρφια συγκινήθηκαν βαθειά από τα λόγια του μεγαλύτερου τους. Σκέφτηκαν μάλιστα ότι ο μεγάλος Κομφούκιος λέει κάπου: "Ο άνθρωπος αξίζει όσο κι' ενα δέντρο".

Γι' αυτό, χωρίς να πουν τίποτε, αγκαλιάστηκαν κι' άρχισαν να κλαίει σαν μικρά παιδιά.

Ούτε και ν περνούσε πια από το μυαλό τους ή σκέψη να χωρίσουν και απόφασαν να στίσουν την πράξη του χωρισμού τους, την οποία έπρόκειτο να υπογράψουν σε λίγο...

Θα ζούσαν και στο εξής, όπως και προηγούμενως, με τις καρδιές τους ενωμένες. Θα εξακολουθούσαν να κοιμούνται κάτω από την ίδια στέγη και θα έτρωγαν πάντα μαζί το ίδιο ρύζι.

Εντωμεταξύ είχε ρθει ή ώρα του συμποσίου κι' οι προσκαλεσμένοι είχαν φτάσει. Οι τρεις αδελφοί έπευσαν τότε να τους αναγγείλουν τη νέα τους απόφαση...

Αμέσως έλοι τους έπεδοκίμασαν, έλοι τους συγγαρήκανε κι' έλοι κάθισαν στο τραπέζι με την καρδιά πρόσχαρη και ξελαφρομένη...

Τό συμποσίο πού έπαυσε μας και στη ηγτέρα μας, οι έποιοι μπορούμε να παραβλήθουμε με σένα, πού τα φύλλα σου, τα κλαδιά σου, ό κορμός σου κι' ή ρίζες γεννούν τό κορμό, ό κορμός γεννάει τα κλαδιά και τα κλαδιά τα φύλλα...

Μιά ζωή τό συνδέει όλα και τό κάνει άχώιστα... Χτες ακόμα ή ζωή αυτή έλαμπε μέσ' στ' α λουλούδια σου... Μα όταν αποφασίσουμε ν' α χωρίσουμε,

ρα του συμποσίου κι' οι προσκαλεσμένοι είχαν φτάσει. Οι τρεις αδελφοί έπευσαν τότε να τους αναγγείλουν τη νέα τους απόφαση...

Αμέσως έλοι τους έπεδοκίμασαν, έλοι τους συγγαρήκανε κι' έλοι κάθισαν στο τραπέζι με την καρδιά πρόσχαρη και ξελαφρομένη...

Τό συμποσίο πού έπαυσε μας και στη ηγτέρα μας, οι έποιοι μπορούμε να παραβλήθουμε με σένα, πού τα φύλλα σου, τα κλαδιά σου, ό κορμός σου κι' ή ρίζες γεννούν τό κορμό, ό κορμός γεννάει τα κλαδιά και τα κλαδιά τα φύλλα...

Μιά ζωή τό συνδέει όλα και τό κάνει άχώιστα... Χτες ακόμα ή ζωή αυτή έλαμπε μέσ' στ' α λουλούδια σου... Μα όταν αποφασίσουμε ν' α χωρίσουμε,

Οι τρεις αδελφοί την έκαψαν μ' επιστημονότητα, υπό τα βλέμματα όλων των προσκαλεσμένων που χρησιμο-

σαν στην περίπτωση αυτή και ως μάρτυρες.

Επειτα έφεραν ένα πετεινό. Τότε ο μεγαλύτερος αδελφός, αφού άπήγαγε την καθιερωμένη προσευχή, τόν έπιασε από τό κεφάλι, ενώ οι άλλοι δύο τόν έπιασαν από τα πόδια. Κατόπιν ο μεγαλύτερος έκοψε τό λαιμό του πουλιού και σκόρπισε τό αίμα του στο θωμό των έρεστέων Θεών.

Μετά τό συμποσίο, οι τρεις αδελφοί κι' οι προσκαλεσμένοι τους κατέβηκαν στην αούλη γι' να δουν τη δυστυχισμένη μανόλια...

"Ω, θαύμα!...

"Η μανόλια είχε άναστήσει!

Είχε άνορθωθεί πάλι και πράσινη όπως πρώτα, στολιζόταν μ' άναριθμητά φύλλα και φρεσκοανιγμένα λουλούδια...

Τότε έλοι μαζί φώναξαν:

"Ήτανε θέλημα του Θεού!...

Και μια ίαχ' χαράς κι' ένθουσιασμού διήγχε από τα στόματά τους.

Γιά ν' αγοράσουν μάλιστα τό ευχάριστο αυτό γεγονό, έορκαν τρεις πυροβολισμούς κι' άναριθμητες τρακατοχές.

Και μέσα σ' όλο αυτό τό θόρυβο, υπερδευόταν, ευχάριστα, ή άπηχης των γέλιων και των συγχαρητηρίων, γιατί έλοι οι γείτονες είχαν έρθει ν' ίδουν αυτό τό θαύμα και ν' συγχαρούν την οικογένεια των τριών αδελφών.

Η είδηση αυτή έγινε σε λίγο γνωστή στο νομό, ή νομαρχία πάλι την ανέφερε στον αντίβυστή, κι' ό αντίβυστής την ανέφερε με τη σειρά του στον αυτοκράτορα.

Κι' ό τελευταίος διέταξε ν' ατήσουν μια θριαμβευτική άφιδα στο δημόσιο δρόμο γι' να δικαιωσθή ή άνάμνησι; αυτού του θαύματος.

ΛΥ-ΤΣΑΟ-ΠΕ

ΓΑ ΠΑΡΑΔΕΣΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΜΑΛΛΙΑ... ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ!

Συχνά, όταν μιλούμε επί πολλή ώρα χωρίς διακοπές, συνηθίζουμε ν' λέμε: "Ευχαρίστησα ή γλώσσα μου". Αλλά κανένας, βέβαια, δεν θα φαντάστηκε ποτέ του ότι μπορεί πραγματικά στην γλώσσα ενός ανθρώπου ν' α φωτώσουν τριγές.

Κι' όμως κι' αυτό ακόμα συμβαίνει... Ναι, υπάρχουν άνθρωποι—πολύ σπάνιοι, βέβαια—οι οποίοι έχουν μαλαρή γλώσσα!

Η τριγές αυτές της γλώσσας, είναι, κατά τό μάλλον και ήττον, μακρές, έχουν συνήθως μήκος δυο εκατοστών του μέτρου, κατεβύθουνι προς τό έμπρός και χρώμα μαύρο ή σταγχι σκούρο.

Στις μαλλιαρές αυτές γλώσσες, τό αίμαφορά άγγεια ε'νε τόσο εύαίσθητα, ώστε άρκεί κανείς ν' α δαγκώση ελάχιστα τη γλώσσα του, γι' α την κάνει ν' α ματώση και ν' α τρέχη επί πολλή ώρα.

Τί προκαλεί τη μαλλιαρωσύνη αυτή της γλώσσας, δεν τό έχουν εξακριβώσει ακόμα οι γιατροί. "Αλλά την αποδίδουν σε παράσιτα και άλλους λόγους πού ε'νε ένα είδος... τερατομορφίας.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ είδαμε τους λόκους ν' α τρέχουν αλαφιασμένοι από δω κι' από κει και ν' α προσπαθούν ν' α ξεφύγουν...

Οι πυροβολισμοί άνωματάς εξακολουθούσαν από την άλλη μεριά πυκνι κι' τό κοπάδι των λύκων διαλύόταν ύλινά... "Άλλοι απ' αυτούς ξεπεύγαν μέσ' από τό δέντρο κι' άλλοι σωριάζόντουσαν κάτω σκοτωμένοι."

"Όλος ό τόπος μπρος στο παρακλήσι είχε γεμίσει από πτώματα λύκων..."

"Όταν πει τό μέρος ξεκαθάρισε απ' τη θηρία, είδαμε έναν όμιλο χωρικών ένόπλων, επί κεφαλής του έποίου βρισκόταν ό Μιλός.

"Ο άφοσιωμένος άγωγιάτης έτρεξε άμέσως, πατώντας άπάνω στα πτώματα των λύκων, προς έμάς και μ' α: εγγύγισε τί είχε συμβεί.

Τήν ώρα ακριβώς πού έφευγε απ' τό πασάκλινι γι' α πάλι στο σπίτι του Μπλάδους απ' όπου ό μ' α έφερνε τό άμάξι του γι' α ν' α μεταφέρουμε την κόρη του, είδε τό κοπάδι των λύκων πού έπέδραμε έναντίον μας.

Κατάλαβα άμέσως τόν κίνδυνο πού μ' α απειλούσε και, χωρίς, ν' α χύν' ούτε στιγμή, άρχισε ν' α τρέχη με 3-λες τίς δυνάμεις προς την αγροικία.

"Έφτασε εκεί έπειτ' από πολλή ώρα, λαχανιασμένος, εξαντλημένος, κατάρκτος. Έντούτες, έτρεξε άμέσως σ' έμάς τις γειτονικές σπάνες, έζυγνησε τους βουκούς, τους έπλισε και τους έπήρε μαζί του. "Ακολουθήσαν έλοι μαζί τό δρόμο προς τό παρακλήσι, καλπάζοντας κι' έτσι μ' α έσωσαν τη στιγμή ακριβώς πού είχαμε χάσει κάθε έλπίδα. Εύχρηστήσαμε με όλη την καρδιά μας τό γενναίο Μιλός και τους συντρόφους του και, χωρίς ν' α ενδιαφερόμε πια γι' α τίποτε άλλο, μεταφέραμε τη Βάνκα στο άμάξι του Μπλάδους. "Επειτ' από δυο ώρες βρισκόμαστε στην αγροικία.

Είνα περίττον ν' ας περιγράψω έδώ τη χαρά πού έννοιόσαν ό Μπλάδους κι' ή γυναίκα του, ξεναχθέντες την κόρη τους πού τη θεωρούσαν χαμένη γι' α πάντα... Οι δυστυχισμένοι χωρικοί έκλαιγαν από την ευτυχία τους.

Μά, παρ' όλ' αυτά, ή κατάσταση της Βάνκας ήταν σοβαρώτατη, καισιματώτα, μάλιστα. "Ο άπαίσιος βρωκόλακας της είχε ρουφήξει τό περισσότερο αίμα κι' έτσι ή στωγή μερούλα, πάλευε τώρα μεταξύ ζωής και θανάτου.

Τήν ξεπλώσαμε στο κρεβάτι της και, καθώς ήταν γλυκή σαν τό κερί και δεν άνοιγε καθόλου τα μάτια της, φαινόταν γι' α πεθωμένη.

"Ο αδελφός "Ιάκωβος, αφού την έζήτησε επί αρκετή ώρα, γύρισε προς έμάς και μ' α είπε γαλλικά γι' α ν' α την καταλάβουν οι γονείς της:

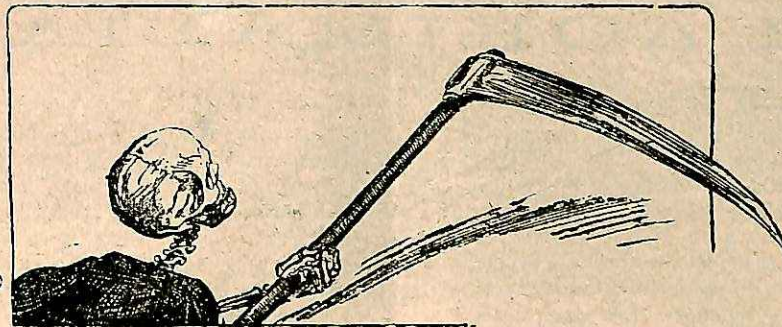
—Είνα ζήτση αν ό ζήση είκοσι τέσσερες ώρες ακόμα... "Η εξάντλησής της ε'νε τρομερή... "Η καρδιά της χτυπάει με μεγάλη δυσκολία...

"Είνα μερικές στιγμές σκεφτικός και κατόπιν επρόσθεσε:

—Ένας μόνος γόνος σωτηρίας υπάρχει... Πρέπει ν' α προσφέρω

Τό θέλημα (Τού Μπεγκλάδου)

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

κάποιος ένα μέρος του αίματός του γι' αυτή...

—Μά είμαι προθυμότερος εγώ, έσπευσα ν' α απαντήσω άμέσως.

—"Όχι, με δέκοψε ό μοναχός. Σεις έχετε περάσει πια την ήλικία κατ' α την όποια τό αίμα του ανθρώπου ε'νε καθαρό κι' υγιές... Μ' α χρειάζεται τό αίμα ενός νέου ανθρώπου, ενός ανθρώπου ευρώστου κι' υγιεστάτου...

Σκέφτηκα λίγες στιγμές και είπα στον αδελφό "Ιάκωβο:

—Τότε ν' απευθυνόμαστε στους θεοούς...

—"Όστόσο ό τόνος του άγωγιάτη μου ήταν τόσο παρακλητικός, ώστε τους θ' α προσφερθ' ν' α δώση τό αίμα μου γι' α την κόρη του άφέντη τους...

—Έχετε δικη... Πάρτε τους, σ' ας

□ □ □ ΕΝΗ ΚΑΜΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Τό θέλημα

(Τού Μπεγκλάδου)

του νέου γι' α την κόρη του Μπλάδους κι' έτσι καταλάβαινα πόσο ευχάριστο θ' α του ήταν ν' α προσφέρω τό αίμα του γι' α την πού άναπούσα...

Κι' εγώ αν ήμουν στη θέση του, την ίδια ευχάριστη: θ' άνοιόμθα.

Τόν έπήρα άμέσως μαζί μου και τόν παρούσιχα στον αδελφό "Ιάκωβο, ό όποιος έβρονίστηκε, θλόνοντάς τον πόνονον ν' α κάνει μ' α ακόμα θυσία, τη μεγαλύτερη έως όλων.

Εντωμεταξύ είχε ξεμείνει και τό φως της ημέρας άπλυνόταν στην έξοχή, διαλύοντας τα τρομερά νυχτερινά σκοτάδια πού μ' α επόλκωναν τό στήθος...

Μέσα στο δωμάτιο της Βάνκας βρισκόμαστε ό αδελφός "Ιάκωβος, ό Μιλός κι' εγώ... Είχαμε άπαγορεύσει την είσοδο στους γονείς της, οι όποιοι άλλωστε άγνοούσαν τί επρόκειτο ν' α γίνει...

Επειδή όμως μ' α έλειπαν τ' α απαραίτητα χειρουργικά εργαλεία, πού χρειαζόντουσαν γι' α τη μετάγγιση, ό αδελφός "Ιάκωβος είχε στείλει στη γειτονική πόλη Λέμπον έναν έρπαιο χωρικό με μ' α επιστολή προς τό γι' α τού της πόλεως αυτής, διά της όποις τόν παλαιόλυτο ν' α τού δανείσει γι' α λίγες ώρες τ' α εργαλεία του.

"Ο γιατρός αυτός ήταν γνωστός του κι' έτσι δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι θ' α τού τ' α δανείσει. "Όσο γι' α την μετάγγιση, ό αδελφός "Ιάκωβος, ό όποιος, εκτός των άλλων, είχε σπουδάσει και την ιατρική και την είχε εξασκήσει πρακτικά ως μοναχός, θ' α την έκανε μόνος του, έχοντας άπόλυτη έμπιστοσύνη στο χέρι του.

"Ως ότου όμως ν' α επιστρέψ' ή χωρικός, ήταν γεμάτος άνησυχία γι' α εξασθένεια της Βάνκας: μεγάλωνε όλινά... "Ο σφυγμός της πού εξασθένιμένα κι' ό παλμός της καρδιάς της μόλις άκούρόντουσαν.

Σε κάθε στιγμή πού περνούσε, τόσο περισσότερο μεγάλωνε ό κίνδυνος τού θανάτου, πού την απειλούσε...

Εντωμεταξύ, κατά τό μεσημέρι, ό χωρικός γύρισε, φέροντας μαζί του τ' α εργαλεία πού μ' α ήταν τόσο άναγκαία.

Αμέσως ό αδελφός "Ιάκωβος, χωρίς ν' α χύν' ούτε στιγμή, άρχισε την εργασία του. Ενώ παρατεκόμουν κοντά του και τόν βοηθούσα.

"Ο Μιλός έαπλώθηκε κοντά στη Βάνκα και, καθ' όλη τη διάρκεια της επεμβάσεως, ενώ τό αίμα του έφουσε και περνούσε στις φλέβες της νέας κόρης, στο πρόσωπό του ζωγραφίζονταν ή άπεσμένη έκρηκτική έκρηξη.

Π' α ματάνη έγινε μ' α απόλυτη έπιτυχία κι' άμέσως μόλις επέδρασε τό μέρος της τούτης στο χέρι τ' α Βάνκας, είδαμε με χαρά μ' α τ' α χλωμά μάγουλά της ν' α παίρνουν έ'ν' α νάλαφρο ρόδινο χρώμα...

"Ο Μιλός όμως ήτανε τόσο γλωμός, μ' α φαινόταν τόσο ευχάριστημένος, τόσο χαρούμενος...

"Ανοίξαμε άμέσως την πόρτα και φωνάξαμε τό Μπλάδους και τη γυναίκα του. Τους δείξαμε τό ρόδινο χρώμα στα μάγουλά της κόρης τους και κατόπιν τους εξήγησαμε τί είχε συμβεί.

(Ακολουθεί)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

(Από τα καταληπτικά κατορθώματα του άριστου κωμικού-λωποδύτου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

ἀκολούθησες ως εκεί για να διαφωτίσουμε την υπόθεσι...

—Σε ποιόν έχω την τιμή να μιλήσω; ρώτησε ο Ντουγκριβάλ.

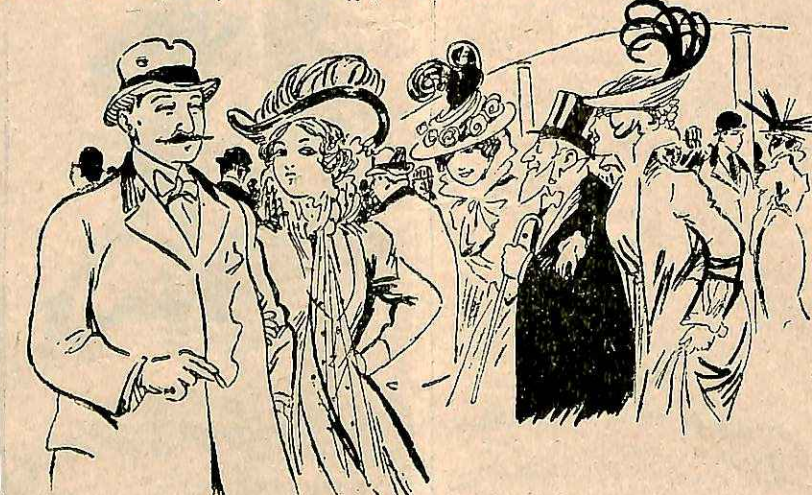
—Προς τον κύριο Ντελάγκλ, επιθεωρητή της Δημοσίας Ασφαλείας...

—Εχω ειδοποιηθεί κιόλας τον κύριο Μαρκέν, τον Ειρηνοδίκη...

—Αμέσως ο Νικόλας Ντουγκριβάλ άγγιξε έξω από τον ιππόδρομο μαζί με τον άστυνομικό επιθεωρητή και διευθύνθηκαν προς το Τμήμα.

Βρισκόντουσαν σε απόστασι πενήντα περίπου βημάτων απ' αυτό, όταν κάποιος άτομο πλησίασε τον επιθεωρητή και του είπε βιαστικά:

—Ο κλέφτης του ρολογιού μίλησε και βρισκόμαστε τώρα στα ίχνη μιας δολοφονίας σπείρας... Ο κ. Μαρκέν σας παρακαλεί να πάτε να τον περιμένετε στο περίπτερο των στοιχημάτων...

Μπρος στο περίπτερο των στοιχημάτων, ήταν συγκεντρωμένοι πολλοί κόσμος...

των του ιπποδρομίου και να επιβλέπετε τα περίεργα.

Μπρος στο περίπτερο των στοιχημάτων ήταν συγκεντρωμένος πολλός κόσμος κι' ο επιθεωρητής Ντελάγκλ μουρμούρισε:

—Είπε ήλιθιο αυτό το ραντεβού... Κι' έπειτα ποιόν να επιβλέψω εδώ; Αυτά κάνει διαρκώς ο κ. Μαρκέν.

Παραμέρισε ένα βυλίο ανθρώπων που τον στενοχωρούσαν κι' εξακολούθησε:

—Διάβολε! Έδω πρέπει να σπρώχνω κανείς με τους άγκωνες του και να κρατάει το πορτοφόλι του... Έτσι σ' έκλεψαν το ρολόι κ. Ντουγκριβάλ...

—Δεν μπορώ να καταλάβω πώς έγινε αυτό...

—Ω! αν έγραφε πώς εργάζονται αυτοί οι πορτοφολάδες... Κι' εγώ ο

κ' έκλεψε... Ήταν λωποδύτης!... Αμέσως ή κ. Ντουγκριβάλ έδωσε πραγματικά ορλιάσματα:

—Πιάστε τον κλέφτη!... Έκλεψαν τον άντρα μου... Τούκλεψαν διαρκώς χιλιάδες φράγκα!... Είχατε χαμένο!...

—Αμέσως μερικοί άστυνομικοί τους πλησίασαν και τους παρακάλεσαν να πάνε μαζί ως το Τμήμα... Ο Ντουγκριβάλ είχε εγκαταλείψει στην τύχη του, έκρηκνισμένος, συντριμμένος... Η γυναίκα του εξακολουθούσε να ουλιάζει, ζητώντας να τρέξουν να συλλάβουν τον ψευδοαστυνομικό.

—Ψάχτε! φώναζε. Θα τον βρείτε!... Φορούσε μια σκούρα ζακέτα... Είχε γκριζά γενιάδα... Ω! τον έβγαλε!... Πώς μ' εξαπάτησε;... Μας έκλεψε διαρκώς χιλιάδες φράγκα... Μά... μά... τί κάνεις αυτό, Ντουγκριβάλ!...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, έκανε ένα πήδημα και βρέθηκε μπροστά στο σύζυγό της...

Μά ήταν άργα πεινά...

Ο Ντουγκριβάλ είχε στηρίξει την κνήμη του περιστρεφόμενου του στον κρόταφο του...

Ένας πυροβολισμός αντήχησε κι' ο Ντουγκριβάλ σωρίστηκε κάτω νεκρός...

Ακόμα δεν έχει λησμονηθεί ο θόρυβος που προκλήθηκε τότε ή εφημερίδες εξ αιτίας αυτής της υποθέσεως και πώς επωφεληθήσαν της ευκαιρίας για να κατηγορήσουν μια φορά ακόμα την άστυνομία για την αδράνεια και την αδεξιότητά της...

Η χήρα του Ντουγκριβάλ υποστήριζε τις πολιτικές αυτές με τους θρήνους της και με τα ιντερβιού που έδινε καθημερινώς: Ένας ορσώτερο μάλιστα είχε κατορθώσει να την φωτογραφηθεί μπροστά στο πτώμα του συζύγου της, ενώ εκείνη έβρισκε το χέρι της κι' ορκιόταν να εκδικηθεί το θάνατό του...

Ορθός κοντά της, στεκόταν ο ένεφίος της Γαβριέλ με το μισό ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Κι' αυτός επίσης, με μερικά λόγια που τα πόφερε με γαυνή φωνή, ορκιστηκε να καταδιώξει και ν' ανακαλύψει το δολοφόνο.

Οι ρεπόρτερ περιένοιασαν το φτωχικό σπίτι, στο οποίο κατοικούσαν κι' επειδή είχαν στερεωθεί κάθε πόρου ώλης, μια αθλητική εφομερία ώργάνωσε έράνους γι' αυτούς.

Όσο για το μυστηριώδη Ντελάγκλ, αυτός είχε γίνει άφαντος. Δύο άτομα συνελήφθησαν σκεπτικώς, αλλά εγκατέστησαν να τ' αφήσουν αμέσως.

Ανέφεραν πολλά ούραπα διασώσεων λωποδύτων και στο τέλος κατηγόρησαν τον Άρσεν Λουπέν. Μά, έπειτα από ξηρές μέρες έλαβαν το άκλόουθο τηλεγράφημα του άριστου κωμικού λωποδύτου, προσεγγισμένο από τη Νέα Υόρκη.

—Διαμαρτύρομαι με αγανάκτηση έναντιόν της οικοφανίας, την οποία επενόησε ή άνικανη άστυνομία. Στέλνω τα συλλυπητήριά μου στα δυστυχισμένα θύματα και τηλεγραφώ αδελφί τη στιγμή στον τραπέζιό μου για να τους δώσω πενήντα χιλιάδες φράγκα.

Δ ο υ π ε ν.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΑΒΑΝΑΘΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια και τέλος).

Ο Αρμάνδος φλογιόταν τώρα από τον πυρετό και μέσα στα παραληρηματικά του ψυθίριζε διαρκώς τ' όνομα της Αλφονσίνας.

Ο πατέρας του στεκόταν μ' αγωνία κοντά του και καταριόταν τον έαυτό του, γιατί του είχε φανερώσει την αλήθεια κι' έγινε έτσι αιτία να πάθει ο γιός του ένα τέτοιο κλονισμό.

Ευτυχώς, ο γιός που είδε σε λίγο τον νέο, τον καθυσάχασε, ησυχάζοντάς τον πως ή κρίσις αυτή δεν θα είχε δυσάρεστες συνέπειες...

Την ίδια ώρα, στο έργο εξοχικό σπιτάκι, ή Αλφονσίνα αγωνιούσε...

Είχε περάσει όλη την ημέρα σχετικώς καλά, μ' έλαμνα, κατά το θρόνο ή κατάσταση της επεδεικνύοντο.

Η λιποθυμίες διεδέχοντο ή μια την άλλη και, πολλές φορές, ή Βουρά, ή οποία την έδρασε ακίνητη και παγωμένη, έβγαζε τις φωνές, νομίζοντας πως ή κυρία της είχε πεθάνει.

Μά ή Αλφονσίνα άνοιξε και πάλι τα μάτια της και με δέματα θόλου κύταζε μια εικόνα του Αρμάνδου που είχε κοντά της. Τα γέλη της ψυθιρίζονταν μέσα μερικά υπερδυσχεύα και σβασμένα λόγια που μόνο αυτή καταλάβαινε ή σημασία τους.

Από την προηγούμενη μέρα ή Βουρά, ικανοποιώντας μια ζώρη επιθυμία της άρρωστης, είχε στείλει στην πατρίδα της ή Νορμανδία, έναν ειδικό ταχυδρόμο για να εδοποιήσει την αδελφή της, ή Γενεβιέβη, να τρέξει κοντά στην έτοιμοθάνατη.

Η Γενεβιέβη, ή οποία άγαπούσε πάντοτε την Αλφονσίνα, μόλις έλαβε την πρόσκλησή της δεν έδιστασε καθόλου και, άφινοντας το σύζυγό της και τα παιδιά της, έσπευσε κοντά της.

Έτσι, το θράδυ, έπειτ' από τα ξέδι αδιάκοπο μιας δολοφονίας ημερας, βρισκόταν στο εξοχικό σπιτάκι.

Η Βουρά την έμπασε άμέσως στο δωμάτιο της άρρωστης, ή οποία εκείνη την ώρα φαινόταν δοθισμένη σε λήθαργο.

Η Γενεβιέβη δεν υπέρεσε να συγκαταστήσει τα δάκρυά της, βλέποντας ή θανάσιμη ωχρότητά της και την τομεσή αδυναμία της...

Ποή ήταν ή ώρα ή Αλφονσίνα με τα τριανταφυλένια μάγουλα και με το γοητευτικό πρόσωπο που έλαμπε από ωμορφιά, θρασύτα και νεανία. Φαινόταν τώρα σαν φάντασμα του έαυτού της.

Συγκινημένη, έβιασε το παγωμένο χέρι της κι' άγγισε να το χαϊδέει.

Αμέσως τότε ή Αλφονσίνα άνοιξε τα μάτια της και στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε άμέσως κάποια έκφρασις χαράς.

—Ω, Γενεβιέβη!... ψυθίρισε μ' φωνή που μόλις άκούονταν. Ήθελε: «Όστε μ' άγγιγές ακόμα... Δεν με έλχασες!...

Μά δεν υπέρεσε να εξακολουθήσει, γιατί ή φωνή της πνιγόταν μέσα στο λαϊμό της κι' άκούονταν σαν ένας ήχος άναυδος κι' άκατάληπτος.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Η Γενεβιέβη πάλι, παρ' όλη την προσπάθεια που κατέβαλε για να κρύψει ή θλίψη της, δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Η Αλφονσίνα την είδε που έκλαιγε και της ψυθίρισε πάλι.

—Μην κλαίς, Γενεβιέβη... Το έργο βέβαια πως θα πεθάνω σε λίγο, αλλά τα δάκρυά σου μου κάνουν μεγάλο κακό...

—Όχι, δεν θα πεθάνω! τραύλισε ή Γενεβιέβη. Θα γίνης γρήγορα καλά και θα πάμε μαζί στο χωριό για ν' αναρρώσεις... Θ' αφήσεις πειά αυτό το καταραμένο Παρίσι και θάρεις να ζήσης κοντά μας σαν μεγάλη κυρία...

—Ω! αυτό είναι ώραία όνειρο... ψυθίρισε ή Αλφονσίνα, μ' όχι για έναν άνθρωπο που πεθαίνει... Εγώ δεν έχω πειά κανένα όνειρο...

Και, ενώ τα μάτια της έλαμπαν αλλόκοτα, πρόσθεσε ν' έναν τόνο μεγάλου παραπόνου:

—Τ' όνειρό μου έδωσε πριν ακόμα γεννηθεί... Μά δεν μπορούσε να γίνης κι' αλλιώς... Μια γυναίκα σαν και μένα δεν πρέπει ποτέ να πλάθει όνειρα... Όσο κι' αν ή ζήλωση σου στην άρχή με τις χούσες τους, έλπίδες, στο τέλος την περμένει ή πιο πικρή απογοήτευσίς... Νά, χτες ακόμα εκείνος ήταν κοντά μου και μου δινε ζωή με το χαμόγελό του... Τώρα όμως που είμαι... Τώρα που πεθαίνω, αυτός βρίσκεται μακριά κι' αλλοίμονο δεν θα τον ξαναδώ ποτέ, ποτέ πειά...

Ένας λυγρός της έπνιξε ή φωνή κι' όποτε ψυθίρισε:

—Αρμάνδε!... Αρμάνδε!...

Μά άμέσως άλλάξε τόνο και είπε:

—Μά γιατί να τ' έβλω με την τύχη μου, αφού ενώ ή ίδια έφραγα και τον εγκατέλειψα!... Νά, έπρεπε να τον άγκατέλειψα!...

Μά, έπειτα, άδελφούλα μου...

Τέντωσε τα μάτια της, κατέβαλε μια προσπάθεια για ν' ανασηκωθεί και φώναξε, δείχνοντας με το χέρι της σε μια γωνία του δωματίου:

—Αρμάνδε!... Αρμάνδε!...

Μά δεν υπέρεσε ν' αποτελειώση ή φωνή της.

Έκλεισε πάλι τα μάτια της, ή φωνή της κόπηκε μέσα στο λάρυγγά της κι' έπεσε στην άγκαλιά της αδελφής της ακίνητη, για πάντα.

Η καρδιά της είχε πάψει να χτυπάει...

Η Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς, ή «Κυρία με τας Κάμελιες» είχε πεθάνει...

Τέντωσε τα μάτια της, κατέβαλε μια προσπάθεια για ν' ανασηκωθεί και φώναξε, δείχνοντας με το χέρι της σε μια γωνία του δωματίου:

—Αρμάνδε!... Αρμάνδε!...

Μά δεν υπέρεσε ν' αποτελειώση ή φωνή της.

Έκλεισε πάλι τα μάτια της, ή φωνή της κόπηκε μέσα στο λάρυγγά της κι' έπεσε στην άγκαλιά της αδελφής της ακίνητη, για πάντα.

Η καρδιά της είχε πάψει να χτυπάει...

Η Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς άναπαύεται στο κοιμητήριο της Μονμάρτης... Ο τάφος της σώζεται ως σήμερα. Είν' ένας άπλος κι' άπείροτος τάφος, επάνω στον οποίο είναι χαραγμένα τα λόγια:

«Συγγνώμη θα έσχωμαι στον τάφο σου να προσερχώμαι για σένα».

Και ακόμα πιο κάτω:

«Αναπαύσου ειρηνικά, γλυκειά μου φίλη. Όσοι μας αγαπούν σε βλέπουν γιατί για μένα δεν υπάρχει πειά χαρά, μια έλπίδα στον κόσμο αυτό».

Τις επιγραφές αυτές τις χαραξέ ο Αρμάνδος.

Και πράγματι, στην άρχή πήγαυε συγγνώμη κι' έλάγνε απαρηγόρητος στον τάφο της φτωχής Αλφονσίνας. Μά, έπειτα από μερικούς μήνες, άρρώστος της έπισκέφτηκε και στο τέλος παρηγορήθηκε με το γάμο του με μια πλούσια νέα του Μπροντώς...

Όχι μόνο παρηγορήθηκε, άλλο και έσχασε έντελως την αγαπημένη του. Είπε γίνης πειά ευδολήγτος άστος και ή άγνικη της ακόμα τον δυσχερατούσε...

Έτσι έγινε αυτός ο κόσμος...

Όλα ξεγινόνταν και προπάντων εκείνοι τους όποιους αγαπήσαμε κάποτε και δεν υπάρχουν πειά στη ζωή.

ΤΕΛΟΣ

Κανένας δεν ήταν... Μά ή Αλφονσίνα δεν πολυούσε να ξεσκεπαστή... Σφιγγόταν όλοένα κοντά στη Γενεβιέβη, σαν να ήθελε να προστατέψει τον έαυτό της από έναν άόρατο εχθρό...

Έξ α φ ν α άνοιξε πάλι τα μάτια της, κύταζε με γαλήνη γύρω της και είπε, ενώ ένα γλυκό χαμόγελο φώτιζε ή δοθισμένη της όψη:

—Τι τρελή που είμαι!... Φοβήθηκα τους ίσκιους!... Ξέρετε τί βλέπω αυτή ή στιγμή, Γενεβιέβη...

—Τί; την ερώτησε άνησυχα ή αδελφή της.

—Τό χωριό μας... Νά, ή πλατεία του με την έκκλησία και το ψηλό καμπαναριό της... Νά ο μεγάλος δρόμος... Νά και το φτωχικό σπίτι που γεννηθήκαμε...

Τώρα όμως ή άρρωστη άνάστανε με δυσκολία. Καθώς μιλούσε, το στήθος της άνεδοκατέβαινε δυνατά κι' ή φωνή της ήταν λαχανιασμένη. Η Γενεβιέβη, καθώς την έσφιξε στην άγκαλιά της, την ένοιωσε όλοένα να παγώνει...

—Τό χωριό μας!... ψυθίρισε πάλι ή Αλφονσίνα. «Ω! ο Αρμάνδος!... Όνειρεύομαι... όνειρεύομαι... Μά νά! Εκεί είμαι!...

Τέντωσε τα μάτια της, κατέβαλε μια προσπάθεια για ν' ανασηκωθεί και φώναξε, δείχνοντας με το χέρι της σε μια γωνία του δωματίου:

—Αρμάνδε!... Αρμάνδε!...

Μά δεν υπέρεσε ν' αποτελειώση ή φωνή της.

Έκλεισε πάλι τα μάτια της, ή φωνή της κόπηκε μέσα στο λάρυγγά της κι' έπεσε στην άγκαλιά της αδελφής της ακίνητη, για πάντα.

Η καρδιά της είχε πάψει να χτυπάει...

Η Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς, ή «Κυρία με τας Κάμελιες» είχε πεθάνει...

Τέντωσε τα μάτια της, κατέβαλε μια προσπάθεια για ν' ανασηκωθεί και φώναξε, δείχνοντας με το χέρι της σε μια γωνία του δωματίου:

—Αρμάνδε!... Αρμάνδε!...

Μά δεν υπέρεσε ν' αποτελειώση ή φωνή της.

Έκλεισε πάλι τα μάτια της, ή φωνή της κόπηκε μέσα στο λάρυγγά της κι' έπεσε στην άγκαλιά της αδελφής της ακίνητη, για πάντα.

Η καρδιά της είχε πάψει να χτυπάει...

Η Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς άναπαύεται στο κοιμητήριο της Μονμάρτης... Ο τάφος της σώζεται ως σήμερα. Είν' ένας άπλος κι' άπείροτος τάφος, επάνω στον οποίο είναι χαραγμένα τα λόγια:

«Συγγνώμη θα έσχωμαι στον τάφο σου να προσερχώμαι για σένα».

Και ακόμα πιο κάτω:

«Αναπαύσου ειρηνικά, γλυκειά μου φίλη. Όσοι μας αγαπούν σε βλέπουν γιατί για μένα δεν υπάρχει πειά χαρά, μια έλπίδα στον κόσμο αυτό».

Τις επιγραφές αυτές τις χαραξέ ο Αρμάνδος.

Και πράγματι, στην άρχή πήγαυε συγγνώμη κι' έλάγνε απαρηγόρητος στον τάφο της φτωχής Αλφονσίνας. Μά, έπειτα από μερικούς μήνες, άρρώστος της έπισκέφτηκε και στο τέλος παρηγορήθηκε με το γάμο του με μια πλούσια νέα του Μπροντώς...

Όχι μόνο παρηγορήθηκε, άλλο και έσχασε έντελως την αγαπημένη του. Είπε γίνης πειά ευδολήγτος άστος και ή άγνικη της ακόμα τον δυσχερατούσε...

Έτσι έγινε αυτός ο κόσμος...

Όλα ξεγινόνταν και προπάντων εκείνοι τους όποιους αγαπήσαμε κάποτε και δεν υπάρχουν πειά στη ζωή.

ΤΕΛΟΣ

Κανένας δεν ήταν... Μά ή Αλφονσίνα δεν πολυούσε να ξεσκεπαστή... Σφιγγόταν όλοένα κοντά στη Γενεβιέβη, σαν να ήθελε να προστατέψει τον έαυτό της από έναν άόρατο εχθρό...

Έξ α φ ν α άνοιξε πάλι τα μάτια της, κύταζε με γαλήνη γύρω της και είπε, ενώ ένα γλυκό χαμόγελο φώτιζε ή δοθισμένη της όψη:

—Τι τρελή που είμαι!... Φοβήθηκα τους ίσκιους!... Ξέρετε τί βλέπω αυτή ή στιγμή, Γενεβιέβη...

—Τί; την ερώτησε άνησυχα ή αδελφή της.

—Τό χωριό μας... Νά, ή πλατεία του με την έκκλησία και το ψηλό καμπαναριό της... Νά ο μεγάλος δρόμος... Νά και το φτωχικό σπίτι που γεννηθήκαμε...

Τώρα όμως ή άρρωστη άνάστανε με δυσκολία. Καθώς μιλούσε, το στήθος της άνεδοκατέβαινε δυνατά κι' ή φωνή της ήταν λαχανιασμένη. Η Γενεβιέβη, καθώς την έσφιξε στην άγκαλιά της, την ένοιωσε όλοένα να παγώνει...

—Τό χωριό μας!... ψυθίρισε πάλι ή Αλφονσίνα. «Ω! ο Αρμάνδος!... Όνειρεύομαι... όνειρεύομαι... Μά νά! Εκεί είμαι!...

Τέντωσε τα μάτια της, κατέβαλε μια προσπάθεια για ν' ανασηκωθεί και φώναξε, δείχνοντας με το χέρι της σε μια γωνία του δωματίου:

—Αρμάνδε!... Αρμάνδε!...

Μά δεν υπέρεσε ν' αποτελειώση ή φωνή της.

Έκλεισε πάλι τα μάτια της, ή φωνή της κόπηκε μέσα στο λάρυγγά της κι' έπεσε στην άγκαλιά της αδελφής της ακίνητη, για πάντα.

Η καρδιά της είχε πάψει να χτυπάει...

Η Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς, ή «Κυρία με τας Κάμελιες» είχε πεθάνει...

Τέντωσε τα μάτια της, κατέβαλε μια προσπάθεια για ν' ανασηκωθεί και φώναξε, δείχνοντας με το χέρι της σε μια γωνία του δωματίου:

—Αρμάνδε!... Αρμάνδε!...

Μά δεν υπέρεσε ν' αποτελειώση ή φωνή της.

Έκλεισε πάλι τα μάτια της, ή φωνή της κόπηκε μέσα στο λάρυγγά της κι' έπεσε στην άγκαλιά της αδελφής της ακίνητη, για πάντα.

Η καρδιά της είχε πάψει να χτυπάει...

Η Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς άναπαύεται στο κοιμητήριο της Μονμάρτης... Ο τάφος της σώζεται ως σήμερα. Είν' ένας άπλος κι' άπείροτος τάφος, επάνω στον οποίο είναι χαραγμένα τα λόγια:

«Συγγνώμη θα έσχωμαι στον τάφο σου να προσερχώμαι για σένα».

Και ακόμα πιο κάτω:

«Αναπαύσου ειρηνικά, γλυκειά μου φίλη. Όσοι μας αγαπούν σε βλέπουν γιατί για μένα δεν υπάρχει πειά χαρά, μια έλπίδα στον κόσμο αυτό».

Τις επιγραφές αυτές τις χαραξέ ο Αρμάνδος.

Και πράγματι, στην άρχή πήγαυε συγγνώμη κι' έλάγνε απαρηγόρητος στον τάφο της φτωχής Αλφονσίνας. Μά, έπειτα από μερικούς μήνες, άρρώστος της έπισκέφτηκε και στο τέλος παρηγορήθηκε με το γάμο του με μια πλούσια νέα του Μπροντώς...

Όχι μόνο παρηγορήθηκε, άλλο και έσχασε έντελως την αγαπημένη του. Είπε γίνης πειά ευδολήγτος άστος και ή άγνικη της ακόμα τον δυσχερατούσε...

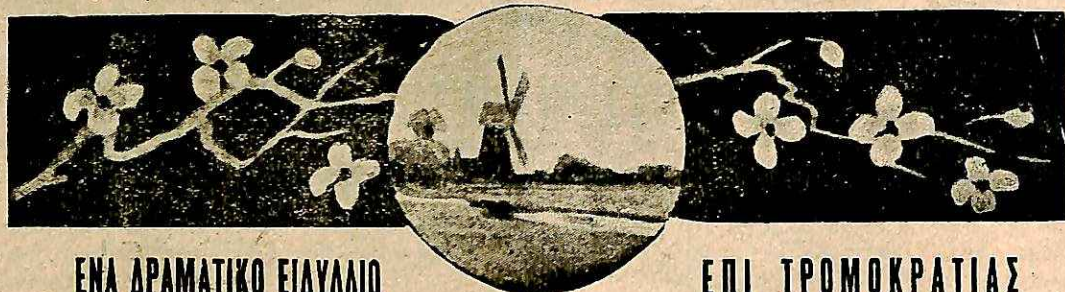
Έτσι έγινε αυτός ο κόσμος...

Όλα ξεγινόνταν και προπάντων εκείνοι τους όποιους αγαπήσαμε κάποτε και δεν υπάρχουν πειά στη ζωή.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΑ από τις συμπαθητικότερες γυναικείες μορφές της Γαλλικής Επανάστασης είναι και η περίφημη Λουντσία, η φίλη του γιρονδίνου βουλευτού και προσωπικού έγγρου του Ροβεσπιέρου Λουβέ, με τον οποίον την ένωσε η πά μεγάλη αγάπη κι' η οποία του έμεινε πιστή ως το θάνατό της.

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΕΠΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Λουντσία δεν ήταν το αληθινό όνομα της φίλης του Λουβέ. Ήταν το δονα — γιατί ο Λουβέ ήταν και μυθιστοριογράφος, καθώς θα ιδούμε. Και η γυναίκα αυτή το είχε πάρει για ψευδώνυμό της. Το πραγματικό όνομά της ήταν κ. Σολέ, με το ψευδώνυμό της έμεινε γνωστή στην ιστορία.

Η Λουντσία λοιπόν, αφού έτσι πρέπει να την λέμε, ήταν μία άφορη και χαριτωμένη Παριζιάνα της λαϊκής τάξεως, την οποία είχε πάρει γυναίκα του ένας πλούσιος εκατομμυριούχος, ο Σολέ. Με το Σολέ έζησε έξη χρόνια, ως το 1789, ως τον χρόνο δηλαδή που ξεσπάει η Γαλλική Επανάσταση. Τον χρόνο εκείνο γνωρίστηκε με τον Λουβέ. Μόλις τον γνώρισε, τον ερωτεύτηκε και ύστερα από λίγο έγινε δική του.

Την εποχή εκείνη ο Λουβέ ήταν γνωστός μόνον ως μυθιστοριογράφος, και ως συντάκτης κάποιας εφημερίδας, του «Φρουρού». Ήταν ένας νέος ξανθός, με γαλανά μάτια, αδύνατος και κοντός. Έκ πρώτης όψεως έκανε κακή εντύπωση. Δεν είχε καμία κομψότητα και καμιά χάρι στο ντύσιμό του. Μα όταν τον γνώριζε κανείς καλύτερα, όταν κοινοβέντιζε μαζί του, τότε ο Λουβέ φάνερωνε όλα τα φυσικά και ψυχικά του χαρίσματα. Ήταν ευχλωτός, μεγαλόψυχος, έδονε από τα ευγενή κώματα αισθήματα, και ο ένδοξος σμός έδινε στα μάτια του και σ' όλη την έκφρασή του, μία θερμή και μία άχνη βοήθεια που συνάρπαζε.

Ο Λουβέ ήταν προπάντων θαρραλός. Στην ιστορική συνεδρίαση της 5ης Νοεμβρίου του 1792, την εποχή της παντοδυναμίας του Ροβεσπιέρου, έταξε μέσ' στην Έθνοσυνέλευση να του πετάξει κατάμουτρα τη φωνή:

«—Ροβεσπιέρε, σε κατηγορώ!».

Την τόλμη του όμως αυτή λίγα έλειψε να την πληρώσει πολύ άκριτά, με τη ζωή του. Επτά μήνες αργότερα, όταν ο Ροβεσπιέρος έστειλε τους έχθρους του στην λαμνητόμο, και πρώτους απ' όλους τους Γιρονδίνους, στο κάμα των οποίων ανήκε και ο Λουβέ.

Και όμως την εποχή ακριβώς της φοβερότερης τρομοκρατίας, τον άγνοστο του 1793, η Λουντσία παντρεύτηκε τον φίλο της. Μα και γυναίκα του όταν έγινε, εξακολούθησε να είναι γι' αυτόν πάντα η τρυφερή και άφοσιωμένη φίλη που ζούσε μόνο για την αγάπη του. Μα η αγάπη της αυτή ήλπιζε σε λίγο μία τρομερή δοκιμασία.

Δεκέμβριος του 1793. Ένας άνθρωπος έλειφός, ξεσημασμένος, τσακισμένος απ' τα βάσανα και τις περιπέτειες, παρουσιάζεται στον δήμο ένώς λωφισμένου και τον παρακαλεί να τον

πάρη μαζί του στην 'Ορλεάνη. Ήταν ο Λουβέ.

Προγεγραμμένος απ' τον Ροβεσπιέρο είχε περιπλανηθεί δυο μήνες ολόκληρους στα πιο άποικοιμένα χωριά της επαρχίας του, της Γιρονδής, μαζί με δυο άλλους συναδέλφους του, τον Γκουαντέ και τον Σάλ. Τώρα επέστρεφε στο Παρίσι με χίλους ύμους κινδύνους γιατί, μολονότι ο Ροβεσπιέρος δεν ήπιχε πειά, ήπιχαν όμως οι φίλοι του, οι οποίοι, αν τον ανέκαλυπταν θα τον έστειλαν άσφαλώς στη λαμνητόμο.

Ο άμαξηλάτης τον έκρυψε στο άμαξί του και ξεκίνησε. Στην 'Ορλεάνη όμως μερικοί χωροφύλακες το σταμάτησαν. Ο Λουβέ ήταν κυριμένος κάτω από άχυρα και πακέτα, τα οποία

μερικά χάπια από ένα δηλητήριο, βαμμένα σε ένα δάχτυλο από γάντι. «Τα χάπια αυτά τα είχα κρυμμένα, λέγει, σ' ένα τόσο κρυφό μέρος του σώματός μου, ώστε αν δεν με ξεγνώριαν απ' την κορφή ως τα νύχια και δεν μ' έψαχναν με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο του κόσμου, θα ήταν αδύνατο να τ' ανακαλύψουν. Τα κατάπνιξα αυτά, προσθέτει ο ίδιος, δεν πάρεστη ανάγκη να τα μεταχειρισθώ».

Κυριμένος, διαρκώς ανήσυχος, διαρκώς έντονος στο Παρίσι, ήταν, ωστόσο, ευτυχιμένος ο Λουβέ, γιατί είχε ξαναβρεί, ύστερα από τόσες περιπέτειες, ύστερα από τόσους κινδύνους, την αγαπημένη του!

Μα ακόμα μεγαλύτερη ήταν η χαρά της Λουντσίας, η οποία είχε πε-

ας ώρμησαν στο κατόστημα της Λουντσίας, τ' αναποδογύρισαν όλα, πεταξαν καταγής τα βιβλία και την ίδια ξεμαλλιασμένη, ξεσημασμένη, την έδωσαν και την άφησαν μισολιποθυμένη στους δρόμους. Δεν είχαν τίποτε μαζί της, τίποτε, παρά μόνον ότι ήταν γυναίκα του Λουβέ, του προγεγραμμένου απ' τον Ροβεσπιέρον, αλλά επαναστάτη και αυτού. Τον είχαν πιτύχει στον δρόμο και τον είχαν καταδιώξει ως το κατόστημα της συζύγου του, τραγουδώντας με άγριες φωνές και άλλαλαμους ένα αντιεπαναστατικό τραγούδι. Στην ψυχή του Λουβέ ζύπνησε τότε όλο το παλιό του θάρος, ζύπνησε όλη η παλιά επαναστατική θερμότητα, και άψηφώντας τον κίνδυνο, άπάντησε στο τραγούδι των άριστοκρατών, μ' ένα στίχο της Μασσαλιώτιδος:

«Τί θέλει το μπουλούκι τούτο των σκλάβων»!

Εξαγριωμένοι τότε οι θεομώμιοι νέοι ρίχτηκαν επάνω του. Ένας απ' αυτούς μάλιστα, ο πιο θεομώμιος, τράβηξε το σπαθί του και τον τρύπησε. Την ίδια στιγμή μία γοερή κραυγή ακούστηκε. Ήταν η φωνή της Λουντσίας, η οποία είχε συνέλθει απ' τη λιποθυμία της και έβλεπε τώρα μπροστά της νεκρό τον αγαπημένο της. Χάνατάς τον, έκανε όλη της τη ζωή. Αμέσως αποτραβήχτηκε στο έσωτερικό του κατόστημάς της, κατόπι καίτοι και ύστερα βγήκε και σωριάστηκε πάνω στο θερό άκρο πάτωμα του συζύγου της. Είχε καταπνίξει το δηλητήριο που δεν χρησιμοποίησε άλλοτε ο Λουβέ.

Οι ίδιοι θεομώμιοι νέοι, οι οποίοι ήλπιε κατά τα λίγα χρόνια που επέζησε του συζύγου της, καταλάβαιναν ότι ήταν μία ζωντανή νεκρή, η οποία ξένη και άδιαφορή πειά για όλα, έστρεψε τον απαρηγόρητο πόνο της πάνω στη γη, ανυπόμονα προσμένοντας τον θάνατο για να την λυτρώσει...

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Είν' άρρηγη σελίδα κάθε άστέρη, κάθε του φως και στίχος φλογερός που τού 'Θεού τού έγγραφε το χέρι και τραγουδεί ο 'Έρως κι' ο Κείρος.

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ

TOY ANDRÉ THEURIET

εύθυνη της φωνής. Στο γύρισμά του δρόμου αντίκρισε ένα φως ανάμεσα στα κλαδιά. Ζωήρεψε άμέσως, το βήμα της κι' έπειτα από πέντε λεπτά έφτασε έξω απ' ένα παλιόσπιτο καμωμένο με τούβλα και φωτισμένο, καθώς έδειχνε το μοναδικό παρτέρι του. Προχώρησε με γυποκάδοι και γυπής.

Το τραγούδι που ακουγόταν κόνιχε με μιάς και πρόβαλε στην πόρτα μία γυναίκα της ίδιας περίπου ηλικίας με τη Μαργαρίτα, αλλά καταβεβλημένη και γερασμένη από την ερσασία. Το σακάκι της που ήταν όλο τρύπες, έφανε να φαίνεται το χίτρινο κι' ήλιοκαμμένο δέρμα της, ενώ τα σταχτιά της μάτια είχαν κρυφωθεί περίεργα στην ξένη με την κάπως άσυνήθιστη φρονηγνομία.

—Καλησπέρα, έπε τέλος στη Μαργαρίτα, ύψωνοντας το λυχνάρι που κρατούσε στα χέρια της. Τι θέλεις; —Απόκαμα πειά, ψιθύρισε η Μαργαρίτα, προσπαθώντας να πνίξη ένα λυγμό. Η πολιτεία είναι μακριά από δω και δεν μπορώ να φτάσω απόψε εκεί. Άν με δεχόσουν να κοιμηθώ στο σπίτι σου αυτή τη νύχτα, θα σου το γρυστούσα με γάλα και χέρι...

—Και γιατί δεν κάθισες στην 'Ομπερ; ρώτησε η νοικοκυρά με κάποια χαμηλότητα.

—Δεν μ' άρσαν να μείνω εκεί, αποκρίθηκε η ξένη χαμηλώνοντας τα γαλανά της μάτια. Βγήκα, βλέπεις, από τη φυλακή κι' ο κόσμος δεν έχει εμπιστοσύνη σε μένα.

—Έμπα μέσα, δεν πειράζει γι' αυτό, έπε η νοικοκυρά. Έδω αν θάσαι φρόνιμη θα σε πάω άδριο στο πανηγύρι της 'Αγίας Αικατερίνης.

—Μητέρα, είν' αλήθεια πως η 'Αγία Αικατερίνη σέβει παιγνίδια στα παιδιά; ρωτούσε η μικρούλα.

—Μόνη σου είσαι, άπαιτε δειλά.

—Ναι, μαζύ με το κοριτσάκι μου που περπατάει τώρα στα έφτα. Κερδίζω τ' όμοι μες τον ιδρώτα μου. Κόβω ζύλα στο δάσος και τα πουλώ.

—Ο άντρας σου είναι πεθαμένος; —Ποτέ δεν είχα άντρα, έπε απότομα η νοικοκυρά. Η καμένη η κορούλα μου δεν γνώρισε πατέρα. Τι τα θέλεις και ρωτάς. Καθένας έχει τον πόνο του. Έλα, σου έτοιμάσα κίελας το κρεβάτι. Πάρε κι' αυτές τις λίγες πατάτες που περισφην άπό το δαίπνο μας. Δεν έχω τίποτε άλλο να σου δώσω...

Τη στιγμή αυτή μία παιδική φωνή ακουγόταν. Έρχόταν από ένα σκοτεινό θάλαμο, πολύ στενόχωρο, ο όποιος χωριζόταν από το κύριο δωμά-

τιο μ' ένα ξύλινο διάφραγμα.

—Καλή νύχτα! έπε η νοικοκυρά στη Μαργαρίτα. Πάω κοντά στη μικρή μου, γιατί φοβάται να μείνη μόνη της...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια πήρε το λυχνάρι και τράβηξε για το διπλανό καμαράκι. Η ξένη έμεινε έτσι στο σκοτάδι και ξεπλώθηκε άπάνω στα χορτάρια, που της είχε στρώσει η νοικοκυρά για κρεβάτι. Έβγαλε τις πατάτες και προσπάθησε να κλείσει τα μάτια, αλλά δεν την έπαινε ο ύπνος.

Απ' το ξύλινο διάφραγμα άκουγε τη νοικοκυρά να μιλάει σιγά-σιγά με τη μικρή της, που είχε ζυγνήσει με τον έρραυό της ξένης και που δεν ήθελε να ξανακοιμηθεί. Η μητέρα της τη χάζιανε, τη φιλούσε και της έλεγε λίγα δυο τρυφερά λόγια που συγκινούσαν την ξένη με την άφέλειά τους.

Η κίσηματική αυτή εκδήλωση ζυγνύσε ένα άδριοστο μητρικό ένστικτο μέσα στην ψυχή της άτυχης αυτής κόρης, η οποία είχε καταδικαστεί, έπειδή έσα-έσα έπνιξε το βρέφος της. Σκεφτόταν πως αν τα πράγματα δεν πήγαιναν άναποδα, το πνιγμένο παιδί της θάταν τώρα άνω στα χρόνια με το κοριτσάκι της γυναίκας που την φιλοξενούσε.

Η σκέψις αυτές την έκαναν να τρεύει ως μέσα στα φυλλοκάρδια της. Αισθανόταν μία μεγάλη έπιθυμία να κλάψη.

—Έλα, κόρη μου, έλεγε η νοικοκυρά στο παιδί της. Κοιμήσου τώρα κι' αν θάσαι φρόνιμη θα σε πάω άδριο στο πανηγύρι της 'Αγίας Αικατερίνης.

—Μητέρα, είν' αλήθεια πως η 'Αγία Αικατερίνη σέβει παιγνίδια στα παιδιά; ρωτούσε η μικρούλα.

—Ναι, ακριβή μου.

—Και γιατί δεν σέβει κι' εδω; —Μα... κατοικούμε πολύ μακριά.

—Έπειτα έμιασε πάρα πολύ φτωχό.

—Και γιατί να πηγαίνω μονάχα στους πλούσιους; Θέλω κι' εγώ παιγνίδια.

—Αργότερα, αν είσαι φρόνιμη και κομμάκι ήσυχα, μπορεί να σου φέρη κι' έσένα...

Καλά λοιπόν. Θα κοιμηθώ ήσυχα για να μωδ τα φέρη άδριο... Έπαυσε να μιλάει η νοικοκυρά και έμεινε μόνη. Μονάχα η ξένη δεν κοιμόταν. Μία

συγκίνησι γεμάτη από πόνο κι' από τρυφερότητα της έσφιγγε την καρδιά. Ο νους της πήγαινε όλοένα στο παιδί της που το είχε πνίξει...

Η κατάσταση αυτή βάσταζε ως τα μεσάνυχτα. Τότε η Μαργαρίτα πετάχτηκε άπάνω, σέρθηκε έξω κρυφά, βγήκε γρήγορα στο δρόμο και τράβηξε πάλι για την 'Ομπερ.

Δεν έσταμάτησε παρά όταν έφτασε, έμεινονοντας, κοντά στο πρώτο σπίτι της πόλεως. Από εκεί προχώρησε κάπως σιγά, κυτίζοντας τις ερριγραφές των μαγαζιών. Στάθηκε σ' ένα απ' αυτά, γυπής την πόρτα και της άνοιξαν.

Ήταν ένα κατόστημα φιλικών, όπου πουλούσαν και παιγνίδια για παιδιά, παλτά και ξεθορασμένα παιγνίδια, χαρίνες, κολλήες, βαποράκια, αλογάκια...

Η Μαργαρίτα ξεχώρισε μερικά, ρώτησε για την τιμή τους, τα πληρώσε με τις λίγες οικονομίες της φυλακής κι' έφυγε, παίονοντας τα μαζύ.

Πήρε πάλι το δρόμο που ώδηγούσε στο φιλόξενο σπίτι. Περπατούσε διασπικά, για να προστάση, όταν έβλεπε έννοιους ένα χέρι βαρύ στον ώμο της. Η Μαργαρίτα γύρισε έκπληκτη κι' είδε μπροστά της έναν ένομοστάρχη.

Έγχε λησμονήσει η δυστυχισμένη πως άπαγορευόταν στους άπορούτους των φυλακών να περιφέρονται στην περιφέρειά τους και πως έπρεπε τώρα να βρίσκεται στη Λάγρη. Ο ένομοστάρχης φώναξε άμέσως εν' άμαξί, την ανέλασε άπάνω μ' ένα χωροφύλακα και το έδωσε διαταγή να την συνοδεύη ως τη γειτονική πόλη.

Η άμαξά κυλούσε γρήγορα, τραντάζοντας άπάνω στον παγωμένο δρόμο. Η Μαργαρίτα ήταν περιλυτή κι' έσφιγγε στα μουδιασμένα δάχτυλά της τα παιγνίδια.

Σε μία στροφή του δρόμου η καρδιά της έσκιρτησε. Αναγνώρισε το μονοπάτι που χανόταν στο δάσος και παρακάλισε το συνοδό της να σταθή. Είχε ν' άφήση μία παραγγελία, το έλεγε, σε μία γυναίκα, εκεί κοντά, δυο θήματα πιο πέρα.

Ο χωροφύλακας ήταν άνθρωπος καλός κατά βάθος κι' υποχώρησε στις ικεσίες της. Κατέβηκε από της άμαξής της άμαξά και πήραν το μονοπάτι. Όταν έφτασαν από φτωχόσπιτο κι' η νοικοκυρά είδε την ξένη της μ' ένα χωροφύλακα, έμεινε καταπληκτη και σηκώθηκε τρομαγμένη.

—Σούτι! της έλεγε η Μαργαρίτα. Κοιμάται ακόμα η μικρή; —Ναι... Άλλά...

—Πάρε αυτά τα παιγνίδια και θάλα σιγά-σιγά στη κρεββατάκι της. Άμα ζυγνήσει να της είπης πως τις τα στέλνει η 'Αγία Αικατερίνη, και να της δώσεις ένα φίλ άκούμ από μένα. Έλα, πήγαινε μέσα μπροστά σου στο μεταξύ. Πρέπει να μη μείνη στην αλήθεια...

Κι' η Μαργαρίτα, αφού άπαγαίρεσε την δυστυχισμένη μητέρα, πήρε έναν το μονοπάτι με την καρδιά της άναλαφρη και γαλγνυμένη...

Έμεινε κατάπληκτη και σηκώθηκε τρομαγμένη...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ

Ο τρελλός και άτακτος μαθητής. Γιατί δεν τον απέβαλαν οι καθηγηταί του. Πώς εξαπάτησε τους καθηγητάς και βραβεύτηκε σ' ένα πανεπιστημιακό διαγωνισμό. Χρόνια στερήσεων και δυστυχίας. Όπου ή τύχη χαμογελάει στο Θιέρσο. Η γνωριμία του με τον Ταλλεϋράνδο. Μία ύποδοξη με τενεκέδες και με κατασφάρες. Απέειρες δολοφονίας. Δεκα φορές πρωθυπουργός. Η εξορία στη Γερμανία.

Λουδοβίκος 'Α-δόλφος Θιέρ-σος, ο περίφη-μος πολιτικός της Γαλλίας, ο οποίος εχρημά-τισε και πρόε-δρος της Γαλ-λικής Δημο-κρατίας, γεν-νήθηκε στή Μασσαλία στις 16 'Απριλίου 1797. "Όταν μεγάλωσε κάπως, έπειδή ή-ταν ευφύεστατος, καθόρθωσε να πε-τύχει μία υποτροφία από το Κράτος και να πάει έτσι το δίπλωμα της νο-μικής 'Ύστερ' από λαμπρές σπουδές στο πανεπιστήμιο του Αΐξ.

Ο Θιέρσος διακρινόταν από μικρός τόσο για την εξυπνάδα του, όσο και για την... παλαδιούρα του. Έπαινε-λθμμένως δέ οι καθηγηταί του είχαν ακριβεί να τον αποβάλλουν από το σχολείο για τις τρέλλες του και τις αταξίες του, στο τέλος όμως τον συγχωρούσαν πάντοτε, γιατί ήταν ο πρώτος μαθητής της τάξεώς του.

Μία από τις συνθησιμένες αταξίες του ήταν να πιάει μία γάτα, να της δένη τα πόδια μέσα σε σάφια κα-ρυδιών και να την απολάει μέσα στην τάξη για να διασκεδάσουν οι συμα-θηταί του.

Αλλά κι' αργότερα, όταν έγινε φοιτητής, δεν ένοιούσε ν' αφήσει την παλιά του ταχτική. Έξακολουθούσε πάντα να σκαρώνει στο Πανεπιστήμιο διάφορες εξυπνες φάρσες, με τις ό-ποιες προκαλούσε τα γέλια των συμ-φοιτητών του και την αγανάκτηση των καθηγητών του.

Ο Θιέρσος διακρινόταν από τότε κιόλας για την άσπια επιστημονική του μόρφωση και τη λογογραφική του δεινότητα, κι' έτσι τον γνώριζαν, τον εκτιμούσαν και τον αγαπούσαν, γιατί, εκτός των άλλων, είχε και σπάνια ποιότητες.

Κάποτε, το Πανεπιστήμιο, στο ό-ποιο σπούδαζε, είχε προκηρύξει ένα διαγωνισμό για τη συγγραφή μιας πραγματείας νομικής φύσεως, στον οποίο, μεταξύ των άλλων, έλαβε με-ρος κι' ο Θιέρσος.

Η πραγματεία, την οποία υπέβαλε στο διαγωνισμό αυτό, ο κατόπιν μέ-γας πολιτικός, θεωρήθηκε ως η κα-λύτερη απ' όλες, αλλά, όταν τα μέλη της κριτικής επιτροπής έπληροφόρη-θησαν εξοδικώς σε ποιόν ανήκει, ά-γνωστον γιατί, την απέρριψαν, χωρίς όμως και να βραβεύσουν κανένα άλ-λο.

Το έπόμενο έτος, όταν ξαναπροκη-ρύχθηκε διαγωνισμός, ο Θιέρσος δια-γωνίστηκε εκ νέου κι' η πραγματεία την οποία υπέβαλε, τιμήθηκε με εύφημη μνεία. Άλλα φαντάζεστε την έκπληξη των κριτών όταν, αναγίνο-ντας το ανέκδοτο για να ιδούν το ό-νομα του πρώτου βραβευμένου, άνα-κάλυσαν ότι και αυτό το βραβείο το είχε κερδίσει ο Θιέρσος, ο οποίος για

να τους εξαπατήσει είχε ταχυδρομή-σει το έργο του από μια επαρχία της Γαλλίας!

Το γεγονός αυτό έγινε αθημερόν γνωστό σ' όλο το Παρίσι και πανη-γυρίστηκε το ίδιο βράδυ, με ένθουσι-ώδεις εκδηλώσεις των φοιτητών, οι ό-ποιοι απεθώσαν το νεαρό συνάδει-φό τους.

Αφού ο Θιέρσος τελείωσε τις νο-μικές σπουδές του, έγκατέλειψε το Αΐξ και πήγε στο Παρίσι όπου δο-κίμασε άπειρες στερήσεις και γνώρισε επανειλημμένως την πείνα. Έπειδή όμως ήταν πνευμα ανήσυχο, χωρίς να λαβάνει ύπ' όψη του τη φτώχεια του, έπρεπε δεξιά και αριστερά, στή Βουλή, στις εφημερίδες, στα καφε-νεία, στα πολιτικά κέντρα, ζητώντας γνωριμίες και προπαγανδίζοντας τις προοδευτικές και φιλελεύθερες ιδέες του.

Αλλά συγχρόνως ή πείνα τον πίε-ζε κι' έπρεπε με κάθε τρόπο να βρή δουλειά. Γι' αυτό στο τέλος αναγκά-στηκε να γράψει μία επιστολή προς τον δούκα ντε Λαροσσουά, ο οποίος ήταν άρχηγός της ομάδας των φιλε-λευθέρων βουλευτών.

Στήν επιστολή αυτή του έγραψε

«Τι έκανα πρόθυμος να του προσφέρω τις υπηρεσίες μου και του εύχλεισε και όλες τις πραγματείες που είχε τυπώσει ως τότε, ένα δέμα αρκετά ογκώδες.

Ύστερ' από λίγες μέρες ο Θιέρσος, ο οποίος μέχρι τότε μόλις εξοικονο-μούσε το ψωμί του, είδε να του χα-μογελάει ξαφνικά ή τύχη από δυο με-ριές.

Από τη μία μεριά ο δούξ ντε Λα-ροσσουά, ο οποίος είχε εκτιμήσει τη συγγραφική δεινότητα του νέου, του πρότεινε τη θέσι ιδιαιτέρου γραμ-ματέως του, και από την άλλη ζή-τούσαν να τον προσλάβουν ως συντά-κτη στο «Συνταγματικό», στή σπου-δαιότερη δηλαδή πολιτική εφημερίδα της εποχής.

Ο Θιέρσος έπρότιμησε τη δεύτερη εργασία και, έπειτα από λίγο διάστη-μα, ε'χε γίνει ο καλύτερος πολιτικός άρθρογράφος της φιλελεύθερας παρα-τάξεως, προκαλώντας με τα άρθρα του ένθουσιώδη σχόλια μεταξύ άλλων των υμοφρόνων του.

Μεταξύ των άλλων ο νεαρός, αλλά πολεμικώτατος συντάκτης κίνησε το ενδιαφέρον και του γερασμένου πειά Ταλλεϋράνδου, ο οποίος ζήτησε ν'

τον γνωρίσει κι' ο οποίος αργότερα τον έδοθήσε κατά πολύ στή συγγρα-φή της «Ιστορίας της Γαλλικής Ε-παναστάσεως», του γνωστού μνημιώ-δους έργου που έδωσε το Θιέρσο.

Κατόπιν ο Θιέρσος προσλήφθη ως άρθρογράφος στήν εφημερίδα «Εθνι-κός», στήν οποία έγραφε τα άρθρα του με τόσο δριμύτητα, ώστε κατα-δικάστηκε πολλές φορές σε μεγάλα πρόστιμα που τα πλήρωναν δι' έρανών οι φίλοι του.

Βουλευτής εξελέγη για πρώτη φο-ρά το 1830, σε ηλικία 33 ετών, και ή πρώτη του εμφάνισις στή Βουλή, όπου εξεφώνησε λόγο για τα οικονο-μικά της χώρας, υπήρξε αποθεωτική.

Αργότερα, πήγε με το κόμμα του Καζιμίρ Περίε, ο οποίος όταν ανέλα-βε την αρχή, του προσέφερε το 'Υ-πουργείο των Έσωτερικών.

Αυτό όμως εξαγιάσε πολιτικώς το Θιέρσο, γιατί αναγκάστηκε να χυμύ-αβαριές στα φιλελεύθερα φρονήματά του.

Όταν μάλιστα πήγε ως ύπουργός να κάνει έκλογική περιόδεία στήν περιφέρεια του Αΐξ, οι κάτοικοι τον υποδέχτηκαν χτυπώντας κατασφάρες και τενεκέδες. Την ίδια αποδοκιμασία του έκαναν και στή Μασσαλία, όπου οι έκλογείς φώναζαν:

—Κάτω ο προδότης! Κάτω ο δή-μιος των συμφερόντων μας!...

Ύστερ' από λίγο καιρό ανέλαβε το χαρτοφυλάκιο του ύπουργού των Δημοσίων Έργων, αλλά λόγω της υποβολής κάποιου αντιδημοσίου νο-μοσχεδίου, προκάλεσε πάλι την όργη των όπαδών του, οι όποιοι απέπειρά-θησαν επανειλημμένως να τον δολο-φονήσουν, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Την ίδια εποχή ήρθε σε σύγκρουσι και με τον περίφημο πολιτευτή και διαπρεπή ιστορικό Γκιζώ, που τον έφερε σε διάσταση και με την Κυ-βέρνησι, στήν οποία συνεργαζόντουσαν οι δυο αντίπαλοι και τον ανάγκασε να παραιτηθή.

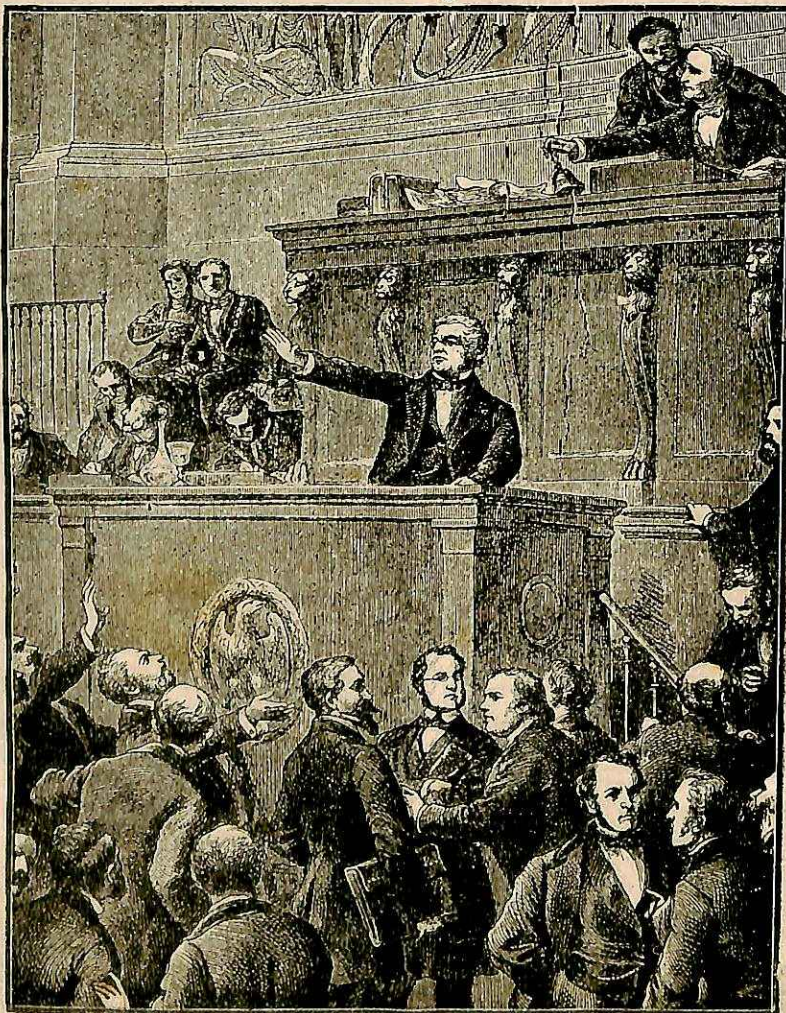
Η αδιέξοκτη αυτή παρήτασις του έκανε πάλι λαοφιλή το Θιέρσο, του όποιου ή φήμη όλοένα μεγάλωνε και ή δύναμις στερεωνόταν.

Ο Θιέρσος εχρημάτισε πρωθυπου-γός της Γαλλίας δεκα φορές εν ύψη και προσέφερε άνεκτίμητες υπηρεσίες στο έθνος του, το όποιο μαστιζόταν τότε από την αναρχία.

Κατόπιν όμως όρεθήκα τους πο-λιτικούς άγώνες και αποφάσισε ν' ά-ποχωρήσει από την κοινοβουλευτική ζωή της χώρας, άφινοντας έλευθερο το πεδίο της δράσεως στους ανταγω-νιστάς του.

Αν και απέχεις όμως από την έ-νεργό αντήμι του στα πολιτικά πράγ-ματα, ή αυτοκρατορική Κυβέρνησις τον υπομείζεταν ότι δυσοδομύσε για να την ανατρέψει και τον έξόρισε στή Γερμανία, κατ' έντολήν του έ-διου του Ναπολέοντος Γ'.

Έπειτ' από λίγον καιρό όμως, ή Κυβέρνησις, πιεζόμενη από την κοι-

Ο Θιέρσος άγορεύων στή Γερουσία.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΤΑ "ΦΥΛΑΧΤΑ,, ΤΩΝ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΩΝ

Τί έχει μαζέψει ένας "Αγγλος πλοίαρχος.. Τα τρία αυγά του κόρακος και ή δραματική ιστορία τους. Γιατί ένας χαρτοπαίκτης σκότωσε ένα συνάδελφό του. Πώς προέδθηκε ο δολοφόνος. Ένα καρβουνά-κι που ματαιώνει μία αυτοκτονία. Πώς ένας χαμένος χαρτοπαίκτης ξανάγινε πλούσιος. Ένα μακά-βριο φυλαχτό. Τα σακκουλάκια με το άλατι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έχουμε γράψει επανειλημμένως για παράδοξες συλλογές, ή όποιες ά-ποτελούνται από τα εξωφρενικώτερα αντικείμενα που μπορεί κανείς να φανταστή. "Όπόσο ή ποικιλία των συλλογών αυτών είναι άπερίοριτος, όπως επίσης άπερίοριτος είναι και ή ανθρώπινη έκκεντριχότης.

Ως γνωστόν, οι χαρτοπαίκτες εί-νε οι πιο προληπτικοί απ' όλους τους ανθρώπους και συνήθίζουν, εκτός των άλλων, να έχουν επάνω τους διάφο-ρα «όρτο-μπαγιέρ», κάθε λογής, δη-λαδή φυλαχτά, τα όποια, όπως νο-μίζουν, τους φέρνουν τύχη στα χαρ-τιά. Ένας "Αγγλος πλοίαρχος λοι-πόν, ο όποιος με το ατμόπλοίο του έκανε τακτικά το δρομολόγιο της Μεσογείου και, μεταξύ των έπίδατων του, είχε συχνά διαφόρους θημώνα το Μόντε Κάρλο, καθήρισε μία ό-λοκληρη συλλογή από τέτοια φυλα-χτά, προεργόμενα από χαρτοπαίκτες.

Στήν συλλογή αυτή, μεταξύ των άλλων, βρίσκονται και τρία αυγά κόρακος και μάλιστα τα τρία πρώτα αυγά μιας πρωτότας κορακίνης.

Τα τρία αυτά αυγά ανήκαν σ' έ-να χαρτοπαίκτη του Μόντε Κάρλο, ο όποιος τα είχε φυλαχμένα μέσα σ' ένα όλόχρυσο κουτάκι, ταπιταρισμέ-νο έσωτερικώς με βάτα και βελούδο, για να μη σπάζουν.

Δυστυχώς, ο χαρτοπαίκτης αυτός είχε την επιπολιτικότητα να φλαρφή που πήγαινε κι' όπου βρισκόταν για το εξαιρετικό γούρι που του έφεραν πάντοτε τα τρία αυτά αυγά, και τα έδειχνε σε όλους τους άλλους χαρτο-παίκτες, λέγοντάς τους ότι δεν τα έδωζε ποτέ από τη τσέπη του. Έ-τσι μία μέρα στους βράχους του Μόν-τε Κάρλο βρήκαν το πτώμα του δύ-στου χαρτοπαίκτητος άκωστήρησμένου περικώας. Κάποιος άλλος χαρτοπαί-κτης, ακόμα πιο προληπτικός από αυτόν, τον είχε σκοτώσει για να του πάρη το «φυλαχτό» του. Το «φυλα-χτό» όμως αυτό προκάλεσε και την καταστροφή του δολοφόνου.

Μία μέρα την είδαν στο Μόντε Κάρλο να κρατά ή τσέπη του το κουτάκι με τα τρία αυγά, άμέσως δέ τον συνέλαβαν, τον δίκασαν και τον κατέδικασαν εις θάνατον.

Ένας άλλος χαρτοπαίκτης στο Μόντε Κάρλο ε'χε χάσει πρό έτών όλα του τα ρούχματα και ήταν άπο-φασισμένος ν' αυτοκτονήσει. Άπελι-πμένος έδημάτιζε στήν προκυμαία

πολυτιμώτερο «φυλαχτό» του και δεν δέχτοταν να το πουλήσει όσα κι' αν του προσέφεραν.

Στή συλλογή του "Αγγλου πλοι-άρχου βρίσκεται ακόμα ένα έντελώς μακάβριο «φυλαχτό», το όποιο ανή-κε πρώτα σε μία γνωστή ήθοποιό. Βρίσκεται συλαχμένο μέσα σ' ένα κουτάκι ντυμένο με βελούδο και με-τάξι και είχε τα τέσσερα κοκκαλά-κια ενός ανθρώπινου δαχτύλου! Τα κοκκαλάκια αυτά έχουν άξια μόνον και μόνον γιατί ανήκαν στον έβδομο γυίο ενός ανθρώπου που ήταν έπίσης έβδομος γυίος του πατέρα του. Η ή-θοποιός το είχε κληρονομήσει από κάποιον όσιο της χαρτοπαίκτης, ο ό-ποιος τα είχε φυλαχτό του και, έ-πειδή ήταν κι' αυτή μανιώδης χαρ-τοπαίκτης, άρράπισσε να δοκιμάσει την τύχη της στο Μόντε Κάρλο. Έ-δεσε λοιπόν τα κοκκαλάκια σε καρ-νίσια και την καρνίσια αυτή τη φο-ρούσε πάντοτε, όσάκις έπαιζε χαρ-τιά. Πραγματικός ή τύχη την εύ-νοούσε και, στήν αρχή, έκέρδιζε ση-μαντικά ποσά. Μία μέρα όμως, άκοι-θός την ώρα που έβλεπε τη αυλή της, έκαρπωσε της έπαισε κάτω και έσπασε. Η ήθοποιός έδωσε άμέ-σως και της την ξανακόλλησαν, άλ-λά ή τύχη την είχε πιά έγκαταλεί-ψει. Έρχετο όλα όσα είχε κερδίσει και στο τέλος της έμειναν τόσα ρού-χματα, όσα άκέρδιζε της έφθαναν για να γυρίσει πίσω στήν "Αγγλία. Κατά τη τσέπη της λοιπόν, έλάρισε στον πλοίαρχο το «γούρι» της, το όποιον τώρα πια τα ήσαν άχρηστο.

Στήν πρωτοφανή αυτή συλλογή βρίσκονται ακόμα και πείρα σακκου-λάκια μεταξωτά, ντυμένα με άλατι. Τα σακκουλάκια αυτά τα είχε κρε-μασμένα για φυλαχτό στο λαιμό του από μία λεπτοτάτη ζωική γοσθή έ-νας χαρτοπαίκτης.

Το πιο διαδεδομένο όμως «γούρι» των χαρτοπαίκτητων είναι τα νομίσμα-τα. Πιστεύεται, δηλαδή γενικά, ότι ένα έχει κανείς επάνω του ένα νό-μισμα γουσό, ή τσέπη του δεν μένει ποτέ άδεια. Έπειδή το γούρι αυτό ε'νε πολύ πιο εύκολόβεστο από τα κοκκαλάκια και από τα κοκκαλά των ανθρώπινων δαχτύλων, γι' αυτό δεν υπάδανει χαρτοπαίκτης που να μην ήχη ένα πέταλο νόμισμα στήν τσέπη του. Η συλλογή του "Αγγλου πλοι-άρχου έχει περ' τα είκοσιπέντε πα-ρόμοια «γούρια».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο αρχαίος "Ελλην φιλόσοφος Ζή-νων, όταν ήταν νέος, έστειλε κάποι-τε και ρώτησε το μαντείο των Δελ-φών πως έπρεπε να περνά ή ζωή του.

—Νά συναναστρέφεται με τους νε-κρούς! του άπάντησε ή Πυθία.

Η γριφώδης αυτή άπάντησις έ-σχημαν, κατά την έξηγήσι που της έδωσε ο ίδιος ο Ζήνων, ότι έπρεπε να κατανίγεται με τη μελέτη των συγγραμμάτων που είχαν αφήσει οι φιλόσοφοι των περασμένων αιώνων.

Μία μέρα κάποιος μαθητής του Δημοκρίτου που τον έσεβαν πολύ, είπε στο φιλόσοφο:

—Διδάσκαλε, σε συκοφαντούν...

—Κι' εσύ ο ίδιος με συκοφαντείς άν όχι με το στόμα, τουλάχιστο με τ' αυτιά, άποκρίθηκε ο Δημοκρίτος, έννοώντας α' αυτό, ότι ο μαθητής του δεν έπρεπε ν' ακούη στις έναυ-τίον του διαδόσεις των συκοφαντών.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος 'Α-λεξάνδρας' 209. 'Αναλαμβάνονται παντός είδους δικιναι ένοθέσεις παρ' άπσιν τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρί-οις. Ειδικότης : Φορολογική, Διοικη-τική και εν γένει Οικονομική ένο-θέσεις. 'Όροι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο πρίγκιψ ντε Μαρσιγιάν απάντησε με φωνή που έτρεμε στη Γκρατσιόζα ότι είχε στη διάθεσή της και, γυρίζοντας προς τους φίλους του, τους παρακάλεσε να τον περιμένουν στο ανάκτορό του γιατί ήθελε να τους μιλήσει. Έκείνοι υποκλίθηκαν μπρος στη νεαρή πριγκίπισσα, κι' έτοιμαζόντουσαν ν' αποσυρθούν, όταν η Γκρατσιόζα τους κράτησε με μία χειρονομία.

—Κύριοι, τους είπε, με μόνο αξιοπρεπή και σοβαρό, άκουσα τη συνομιλία σας με τη βασιλισσα μητέρα μου... Αφ'ότου με να σας πω κι' έγω μία λέξη... Πρώτο όλων σας εύχαριστώ η μ η τ ε ρ α — και έτόνισε την τελευταία αυτή λέξη — για όσα ανάλαβετε να κάνετε για την κόρη της... Τώρα θα σας εύχαριστή τη κόρη για την άφοσιωσή σας προς τη μητέρα της...

Και με αξιοπρέπεια πραγματικά βασιλική, έδωσε το χεράκι της στο Γουλιέλμο Μάιστερ και τους φίλους του... Δάκρυα συγκινητικής ανδρείας στα μάτια τους, όταν ο ένας μετά τον άλλο φίλησαν το παιδικό χέρι της νέας αυτής κόρης, η οποία τους εμπιστευόταν την τύχη της. "Όσο για το Ροβέρτο ντε Μαρσιγιάν, αυτός δεν σήκωνε το μαντί του από τη Γκρατσιόζα, η οποία τους φαντανόταν πως είχε μεγαλώσει ξαφνικά κι' είχε νεί κοπέλλα.

"Όταν έμειναν μόνοι, η Γκρατσιόζα κάθισε κι' έδειξε μία έδρα στο φίλο της για να καθήσει κι' αυτός. Μα ο Ροβέρτος ήταν πολύ συγκινημένος κι' είχε χάσει όλο του το θάρρος μπρος στη γοητευτική αυτή νέα, με την οποία ωστόσο, πόνό όλων, ακόμα ήμερων, έκαναν τον περίπατό τους μέσ' στο ανακτορικό πάρκο, πιασμένοι από το χέρι.

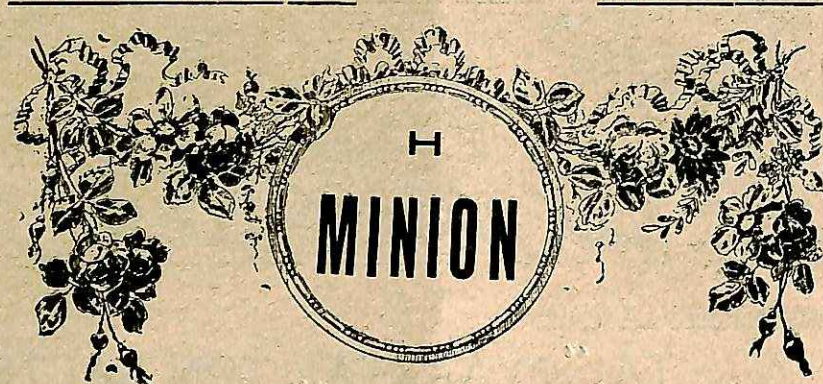
—Κύριε, είπε η Γκρατσιόζα, άκουσα όσα λέγατε με τη βασιλισσα. Είω ότι ο βασιλεύς, ο πατέρας μου, θέλει να με πάρει κοντά του στην αυλή και να με χωρίσει, ίσως για πάντα, από τη μητέρα μου... Θέλησα να σας δω, κύριε ντε Μαρσιγιάν, γιατί... δεν ξέρω πώς να σας το πω αυτό... μα αφού τον ξέρω πως είστε δώ... κοντά μας... μαζί με τους φίλους σας... μου φαίνεται πως όλα πήνε καλύτερα... Νοιώθω τον έαυτό μου ήσυχο και έχω τη σταθερή πεποίθηση ότι η μητέρα μου δεν θα κλάψει πια, όπως τις τελευταίες ημέρες... Θέλησα να σας πω πόση ελπίδα κι' εμπιστοσύνη έχω σε σας... Επίσης θέλω να σας πω ότι κανείς δεν θα ν' αποσπάσει από τη μητέρα μου... "Ό! είναι πρωτιότερο να πεθάνω...

"Ο Ροβέρτος έκανε μία κίνηση διαμαρτυρίας, μα εκείνη εξακολούθησε: —Ναι... έσείς θα μάς ξαναδώσετε την ελπίδα μας... το καταλαβαίνω καλά αυτό και γι' αυτό θέλησα να σας το πω... γιατί σκέφτηκα ότι έτσι θα σας δώσω, αν όχι περισσότερη θάρρος και τόλη, τουλάχιστον περισσότερη βεβαιότητα και πίστι στον άγνωστο σας...

—Τα λόγια σας με συγκινούν βαθιά — της απάντησε ο Ροβέρτος — και σας βεβαιώνω ότι θα σκοτώω εύχαρίστως για τη μητέρα σας και για σας, αν παραστεί ανάγκη...

—"Όχι! "Όχι! έκανε η Γκρατσιόζα

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ζα ζωγρά. Πρέπει, πριγκίψη, ν' αγρυπνήσει για τη ζωή σας, γιατί σας βεβαιώνω ότι θα γίνουν πολλοί δυστυχημένοι αν παύαίνατε είποτε για μας...

Τα δυο αυτά παιδιά, καθώς μιλούσαν, παρουσίαζαν ένα αξιοπρεπές θέαμα. Έτρεμαν ο ένας μπροστά στον άλλο κι' άφιναν την καρδιά τους να μιλήει, χωρίς να το καταλαβαίνουν... "Η αγάπη, η αγνή και άδολη αγάπη φαινόταν μέσ' στο βλέμμα τους και μέσ' στα λόγια τους και μόνο οι ίδιοι δεν έβλεπαν και δεν άκουγαν τίποτε...

Σε μία στιγμή, ο Ροβέρτος, με το κεφάλι χαμένο, με το βλέμμα χαμένο, γονάτισε μπροστά στη Γκρατσιόζα και, παίρνοντας το χέρι της το έφερε με σεβασμό στα χείλη του.

—"Ό! έκανε—όσο η καρδιά μου χτυπάει, όσο μία σταγόνα αίματος υπάρχει μέσα στις φλέβες μου, υποφέρετε να με θεωρήτε ως τον πιο πιστό και άφοσιωμένο υπηρέτη σας... Ναι, θα γίνετε ευτυχισμένη... Το καταλαβαίνω κι' έχω αυτό και να είστε βέβαια ότι οι φίλοι μου κι' εγώ θα κάνουμε β.τι είναι ανθρώπινα δυνα-

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

τό για να σας δώσουμε αυτή την ευτυχία που σας αξίζει...

—"Ό! του απάντησε η Γκρατσιόζα—ήξερα καλά ότι μπορούσατε να υπολογίζουμε σε σας, μα τώρα έχω εμπιστοσύνη και στους φίλους σας, οι οποίοι ασφαλώς θα είναι αντάξιοι σας... Πηγαίνετε, κύριε ντε Μαρσιγιάν και ο Θεός να σας προστατεύει...

Τρεμάλλος από την ευτυχία του, χωρίς ν' αναρωτιέται καν, γιατί η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, ο Ροβέρτος έτρεξε έξω... Γιατί, ναι, γιατί έννοιωσε την ψυχή του πλημμυρισμένη από χαρά; Δεν ήξερε ούτε κι' ο ίδιος... Μα όλα του φαινόταν τωώρα ωραία, καινούργια, φωτεινά... "Όλα του χαμογελούσαν!... Αισθανόταν τον έαυτό του ανήκοντα... Και ελκρινώς φανταζόταν ότι αυτή η εμπιστοσύνη προς τον έαυτό του προήρχετο, γιατί ήξερε πόσο τιμή ήταν η υπόθεσις της οποίας την υπερασπίσει είχε αναλάβει... Και, καθώς διευθυνόταν προς το ανάκτορό του, όπου τον περίμεναν ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο Ροβέρτος κι' ο Ακέρτης, έβλεπε τους άγλυους της βασιλίσσης, που ήταν τώρα και δικοί του έγγυοι.

Τα δυο παιδιά έκαναν τον περίπατό τους στον κήπο πιασμένα από το χέρι...

έκμηδενισμένους, συντριμμένους, νικημένους...

—"Α! πόσο θα τον ξάφνιαζε, θα τον φόβιζε και θα τον τρώεζε, όποιος του φθόβιζε στη αυτή, αυτή μόνο τη λέξη!

—Αγάπη!...

—"Αλλόμονο! ενώ η βασιλισσα Μαρία Βιζέντι εύρισκε τους άρσενιμένους αυτούς υποστηρικτές της, η τρωμερή της έλθιά, η Μαρία Μαλφιέρα, ξαναβρόσκει εν' απ' τα πιο επικίνδυνα θράνα της. Την ίδια σχεδόν ώρα, στη Νεάπολη, κοντά στο Μοναστήρι της Άννουσιόστας ένας άθλιος, γεμάτος σκόνη και λάσπη, ζήτησε απ' τους διαβάτες τη διευθύνση της εύνοουμένης του βασιλίσσης, της δουκίσσης ντε Μαλφιέρας...

Το έδειξαν ένα παλάτι ο' έναν απ' τους γειτονικούς δρόμους και ο άγνωστος αυτός, χωρίς ν' ανησυχήσει καθόλου για τα καχύποπτα βλέμματα που του έριχναν, διευθύνθηκε κατ' ευθείαν προς αυτό. Οι υπηρέτες άρνήθηκαν στην αρχή να τον αφήσουν να μπει μέσα. "Επειτα, μπρος στην έπιμονή του, άποράσισαν να εδωκοί ησουν την κυρία τους, η οποία, απ' την περιγραφή που της έκαναν, κατάλαβε πως ήταν ο Κόκκινος Τζιλ και διέταξε να τον εισαγάγουν κοντά της. "Η Μαλφιέρα ξαφνιάστηκε πολύ, βλέποντας τον έμπιστό της σ' αυτή την κατάσταση και τον ρώτησε:

—Μα γιατί είσαι έτσι; Τι σου συνέβη λοιπόν;

—Μεγάλες δυστυχίες, Ύψηλοτάτη... Μεγάλες δυστυχίες...

—Τι βέβαια να πή; ρώτησε πάλι μ' ανησυχία η Μαλφιέρα. Και η Μινιόν; Μου τη φέρνεις;...

—"Αλλόμονο, όχι!... Μας ξέφυγε πάλι...

"Η Μαλφιέρα έβγαλε μία κραυγή λύσσα. Τότε ο "Αστίγγανος, προβάλλοντας πως θα είχε κακή έμπεριέργεια μαζί της, γονάτισε μπροστά της και της είπε:

—Ευχαριστήθηκε να μ' ακούσετε... Τα πράγματα ήρθαν άσχημα, μα δεν στείλω καθόλου έγω γι' αυτό, γιατί λίγο έλειψε να με σκοτώσουν...

—Μίλα! μούγκρισε η Μαλφιέρα. Λέγε τί συνέβη...

—Θα θυμάστε, Ύψηλοτάτη, ότι επρόκειτο να πάω μαζί με το Γαρουφό και το δικαστή, να πάρω τη Μινιόν... "Όταν πτάσαμε στη Βίλλα των Λεονιδίων ο δικαστής, ο οποίος έπρεπε να βρίσκεται εκεί και να παραδώσει τη Μινιόν στο Γαρουφό, δεν είχε φτάσει ακόμα... "Ο Γαρουφό πάλι άρνήθηκε την τελευταία στιγμή να πιάσει το ρόλο του... "Όταν έμεινα πώς δεν ήταν και τόσο βέβαιος ότι η Μινιόν είχε κόρη του και έφυγε...

—Θα έπρεπε... έκανε η Μαλφιέρα...

—Να τον σκοτώσω; τη διέκοψε ο "Αστίγγανος. Το σκέφτηκα για μία στιγμή, μα κατόπιν κατάλαβα πως έτσι θα προδινόμουν... "Όταν έμεινα μόνος, αποφάσισα να καταφύγω στο τελευταίο μέσο που μου έμεινε πια για ν' αρπάξω τη Μινιόν, στη δια-

—Και πάχματα υπονόησε; να το κάνης αυτό, γιατί δεν είχες παρό-

να μόνο άνθρωπο μπροστά του, το Λαέστη...

—Ναι... Μα όταν έπιασα από το μπράτσο τη Μινιόν για να την τραβήξω έξω, είδα ξαφνα να εισέρχουν πολλοί άνδρες... "Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο Γουλιέλμος Μάιστερ... Ναι, ο Μάιστερ ο ίδιος... Αυτός που νόμιζα πως τον είχα σκοτώσει, ξαναπαρουσιάστηκε ξαφνα, συνοδευόμενος από δυο-τρεις φίλους του...

—Βλέπω, μάστορ Τζιλ, πόν διέκοψε ειρωνικά η Μαλφιέρα, πως οι άνθρωποι που σκοτώνεις διατηρούνται πολύ καλά στην υγεία τους...

—"Ο "Αστίγγανος άποφυγε ν' απαντήσει κι' εξακολούθησε.

—Ρίχτηκαν όλοι μαζί επάνω μου μινιόμενοι... Εγώ άμυνόμηνά δομοπορούσα και σκότωσα έναν απ' αυτούς. Μα στο τέλος μου κατάφεραν κι' έμένα μία τρωμερή μαχαίρα και ν' άφηναν εκεί, νομίζοντας με για σκοτωμένο... Σβόθηκα ως ένα παιδοχείο, όπου με περιτομήθηκαν και ύπορεσα να συνέλθω κάπως... Μόλις δε η πληγή μου έλκεισε, πήρα το δόγμα της Νεαπόλεως κι' ήρθα για να συναντήσω την Ύψηλοτάτη της...

"Η Μαλφιέρα, άκούοντας τις διήγησις του "Αστίγγανου, είχε μαλακώσει: σιγα-σιγα και, μολονότι καταλάβαινε ότι τα περισσότερα απ' όσα της είχε πει ήταν ψέμματα, έντολνται, έπειδή τον χρειαζόταν άκόμα, του είπε:

—Είσαι καλός υπηρέτης κι' εξακολουθείς να έχεις όλη μου την εμπιστοσύνη...

—"Ο "Αστίγγανος έκανε μία βαθειά υπόκλιση.

—"Όσο για το Γαρουφό, εξακολούθησε η Μαλφιέρα, θα τον τιμωρήσω όποιος του άξίζει... Θα δώσω άμέσως διαταγές να τον άναγκάστησουν...

—"Ό! "Αν η Ύψηλοτής σας καθώρωνα να τον βάλω στα χείρια της, φώναζε δυνατά ο Κόκκινος Τζιλ, θα της ζητούσα ως μεγάλη χάρη να μου τον παραδώσει...

—Τόσο λοιπόν τον μισείς;

—"Αν τον μισώ; είπε τρίζοντας τα δόντια του ο "Αστίγγανος. Έξ αιτίας του μου ξέφυγε η Μινιόν και λίγο έλειψε να χάσω την εύνοια της Ύψηλοτάτης σας...

"Η άληθινή όμως αιτία του μίσους του Τζιλ έναντιον του Γαρουφό ήταν διαφορετική. "Όπως είδαμε, η διήγησις που έκανε πρό όλίγου στη Μαλφιέρα ήταν άνακτική από άληθειες και ψέμματα... "Όπως δε ξέρουμε, ο Τζιλ δεν είχε τραυματιστεί στην πλάτη του με το δυστυχημένο Κάρλο "Ορσάτι. "Ιδού τί συνέβη: Μετά τη φυγή του με το Γαρουφό, είχε την κακή έμπνευση να δείξη στον σύντροφό του το δέμα με τα κομμάτια που είχε κλέψει από τη Βαρβάρα. Την άλλη μέρα λοιπόν στο πανδοχείο όπου οι δυο άθλιοι κατέλυσαν, βρήκαν τον Κόκκينو Τζιλ μ' ένα μαχαίρι άνομισα στους ώμους του, ενώ ο

Γαρουφό είχε εξαφανιστεί. Τον είχε μαχαιρώσει, ενώ αυτός κοιμόταν και του είχε αρπάξει το δέμα με τα κομμάτια... "Ο Τζιλ κατώρθωσε έπειτ' από μερικές δουάδες να γίνη καλά κι' έπρεξε άμέσως στη Νεάπολη, όπου επινόησε την ιστορία, την όποια διηγήθηκε στη Μαλφιέρα για να την κατευνάσει... Καταλαβαίνετε τώρα το μίσος του έναντιον του Γαρουφό... "Ο "Αστίγγανος έτρεξε τα δόντια του κάθε φορά που θυμάταν την περιουσία, την όποια του είχε κλέψει...

"Η Μαλφιέρα έντομεταξύ πήγε σ' ένα κιβώτιο, πήρε μία χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο συνένοχό της, λέγοντας:

—Ναι... πάρε για να έπανορθώσεις τις ζημιές σου...

"Επειτα γρόπτησε ένα κουδούνι και σε λίγο παρουσιάστηκε ο έπιστάτης της.

—Αυτός ο άνθρωπος—του είπε—άνηκει στην ύπηρεσία μου... Φροντίστε να τον ντύσετε καλά και να τον περιποιηθήτε...

"Επειτα έκανε νόημα κι' ο Τζιλ άκολούθησε τον έπιστάτη.

Μερικές ημέρες πέρασαν, κατά τις όποιες ο "Αστίγγανος μπόρεσε να ξεκουραστεί με την άνεσι του... Είχε χρήματα, όλοι οι υπηρέτες της Μαλφιέρας τον έπρεμαν κι' ήταν εύχαριστημένος απ' τη ζωή που περνούσε.

Μα η Μαλφιέρα, η όποια άγρυπνούσε στο μετώπό, τον κάλεσε ένα βράδυ κοντά της και του είπε:

—Τζιλ, θα φύγεις!

Καθώς του μιλούσε, η Μαύρη Δούκισσα έχτινοδούσε 'πρό τη χαρά της. Ξαναδιάβαζε μία έπιστολή, την όποια είχε λάβει πρό όλίγου απ' το Παλέρμ...

—Είμαι έτοιμος! της άπάντησε ο "Αστίγγανος.

—Θα πας κατά τα μέσινχτα στο λιμάνι, εξακολουθείς η Μαλφιέρα... Θα θας εκεί τον έδιοκτητή αιός νολότητας, η όποια είναι δική μου... Θα σε πάρει στο πλοίο του—Μαύρη Γολέττα—είνε τόνουά του—και θα σε πεί στο Παλέρμ... Μόλις φτάσεις εκεί, θα προσπαθήσεις να πετύχης εκείνο, στο όποιο απέτυχες στη Μείνα...

Ν' αρπάξεις δηλαδή τη Μινιόν και να μου τη φέρεις...

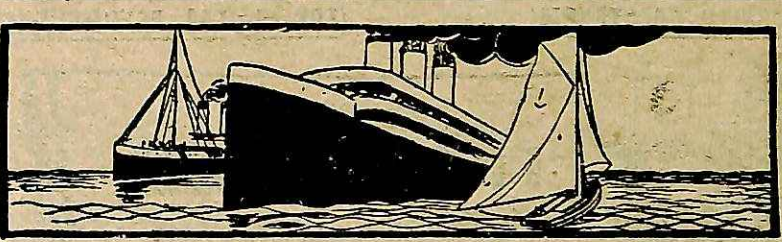
—Πώς! φώναξε ο "Αστίγγανος. "Η Μινιόν βρίσκεται στο Παλέρμ; —Ναι... Πρό όλίγου το έμαθα...

—"Ό! έκανε ο Κόκκινος Τζιλ. "Όπως το είπα η Ύψηλοτής σας, αυτή τη φορά θα πετύχω!... "Ο έγωίς μυσός μου κινδυνεύει αυτή τη φορά...

"Επειτα, έχω ένα παλιό λογαριασμό να κανονίσω α' αυτόν τον νεαρό Μάιστερ, ο όποιος, χωρίς άλλο, τη συνοδύει... Θα σας πείω χωρίς άλλο τη Μινιόν, πεθαμένη ή ζωντανή.

—Ζωντανή, Τζιλ! φώναζε η Μαλφιέρα. Τη θέλω ζωντανή...

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

—Οι δυο μεγαλύτεροι απ' τους σημερινούς πολιτικούς της Άγγλίας, ο Λόυδ Τζώρτζ και ο Στάνλεϊ Μάλντουϊν, είναι απ' τους φανατικότερους άναγνώστες άστυνομικών μυθιστορημάτων.

—Τον περασμένο χρόνο, στις διάφορες χώρες της Εύρώπης, συνέβησαν πολύ λιγώτερα άστυνομικιστικά δυστυχήματα από κάθε άλλη χρονιά της τελευταίας δεκαετίας.

—Την Μάγχη την έπέρασαν για πρώτη φορά δι' άεροστάτιο το 1785.

—Επίσης το 1875 την επρωτοπέτασε κολομπώνοντας ένας Άγγλος γολομότης και το 1909 την έπέρασε πρώτος με άεροπλάνο ο Γάλλος άεροπόρος Μπλεριώ.

—Το 1929 την διέπλευσε, για πρώτη φορά, με βενζινακάτο ένας Άγγλος σπόρτσομαν, πέρσι την διέπλευσε ένας άλλος με σχεδία κι' έσένουσε.

Μα η Μαλφιέρα, η όποια άγρυπνούσε στο μετώπό, τον κάλεσε ένα βράδυ κοντά της και του είπε:

—Τζιλ, θα φύγεις!

Καθώς του μιλούσε, η Μαύρη Δούκισσα έχτινοδούσε 'πρό τη χαρά της. Ξαναδιάβαζε μία έπιστολή, την όποια είχε λάβει πρό όλίγου απ' το Παλέρμ...

—Είμαι έτοιμος! της άπάντησε ο "Αστίγγανος.

—Θα πας κατά τα μέσινχτα στο λιμάνι, εξακολουθείς η Μαλφιέρα... Θα θας εκεί τον έδιοκτητή αιός νολότητας, η όποια είναι δική μου... Θα σε πάρει στο πλοίο του—Μαύρη Γολέττα—είνε τόνουά του—και θα σε πεί στο Παλέρμ... Μόλις φτάσεις εκεί, θα προσπαθήσεις να πετύχης εκείνο, στο όποιο απέτυχες στη Μείνα...

Ν' αρπάξεις δηλαδή τη Μινιόν και να μου τη φέρεις...

—Πώς! φώναξε ο "Αστίγγανος. "Η Μινιόν βρίσκεται στο Παλέρμ; —Ναι... Πρό όλίγου το έμαθα...

—"Ό! έκανε ο Κόκκινος Τζιλ. "Όπως το είπα η Ύψηλοτής σας, αυτή τη φορά θα πετύχω!... "Ο έγωίς μυσός μου κινδυνεύει αυτή τη φορά...

"Επειτα, έχω ένα παλιό λογαριασμό να κανονίσω α' αυτόν τον νεαρό Μάιστερ, ο όποιος, χωρίς άλλο, τη συνοδύει... Θα σας πείω χωρίς άλλο τη Μινιόν, πεθαμένη ή ζωντανή.

—Ζωντανή, Τζιλ! φώναζε η Μαλφιέρα. Τη θέλω ζωντανή...

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική της "Ανθρωπομετρικής Έταιρείας" του Λονδίνου, οι Άγγλοι κατά μέσον όρον έχουν ύψος 1.74 μ., οι Νορβηγοί, οι Δανοί, οι Σουηδοί και οι Ούγγροι 1.67, οι Ρώσοι, οι Πολέκοι και οι Βέλγοι 1.66 και αυτό, οι Γάλλοι 1.66, οι Γερμανοί 1.65, οι Βούλγαροι 1.64, οι Τούρκοι 1.65, οι Έλληνες 1.60 και τέλος οι Ισπανοί και οι Ιταλοί, οι χαμηλότεροι όλων, έχουν ύψος 1.57.

—Το μόνο μυστικό που υπολείνεται να φυλάξει μία γυναίκα είναι το μυστικό της ηλικίας της.

—"Όταν μία γυναίκα θέλει να σου μιλήσει έμπιστευτικά, νασαι βέβαιος πως θα σου άνακινώσει κάποιο μυστικό.

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΙΟΥ ΛΑΔΙΣΛΑ ΡΕ'Υ'ΜΟΝΤ (*)

Το κουδούνι χτυπούσε θάλασσα πύ-
ανυπόμονα. Μά ο Ζάσιεκ δεν κουνό-
ταν καθόλου. Κότταζε απ' το παρά-
θυρο το γκρίζο δρόμο με τις ιτιές που
έφτανε πέρα, ως το μεγάλο δάσος.
— Ζάσιεκ, ο κύριος χτυπάει το
κουδούνι! του φώναζε η καμαριέρα
απ' το διάδρομο.
Αυτός όμως δεν γύρισε καν πίσω
του κι' άπομνε πάντα χαμνίστες στην
ενατένιση των μακρονών τοπίων της
εξοχής.
— Ζάσιεκ, κουράλογο!... Το κου-
δούνι! του φώναζε πάλι η καμαριέρα
απ' την άνοιχτη πόρτα.
— Έ χαλά... άς χτυπάει!... άπάν-
τησε ο Ζάσιεκ με θυμό κι' άποτρα-
θήχτηκε άπότομα άπό το παράθυρο.
Πήρε κατόπιν μιά μικρή χαλίτζα
κι' άρχισε νά μαζεύει μέσα σ' αυτή
τά πράγματα του. Έπειτα πέταξε
τή μακούλα του μπλουζά του άπ' την
εξοχολούθησε τις προτοιμασίες
του, όταν έβγαλε η κυρία του ή ίδια
μπήκε όρμητική κι' έξωρμημένη μέ-
σα και του φώναζε άγρια:
— Ο κύριος σου χτυπάει κι' έσθ,
αρχιτεμπέλη, ούτε κουνιέσαι άπ' τη
θέσι σου! Τρέχα γρήγορα κοντά του.
— Όχι! είπε άπότομα ο Ζάσιεκ.
Τελείωσαν όλα. Δέν πηγαίνω που-
θενά! Όύτε θά ντύσω πειά τον κύ-
ριο, ούτε θά τον βγάλω περίπατο!
Φεύγω άπ' την ύπηρεσία του.
— Τ' είνε τούτα πάλι; Λόγο θά
βγάλεις τώρα; Κάνε μου τή χέρι και
τρέχα γρήγορα στον κύριό σου, άν
δέν θέλεις νά βρής τό υπελά σου!
τόν διάταξε ή κυρία του μ' ένα τόνο
τόσο άπειρηχτικό, ώστε ο Ζάσιεκ πά-
γωσε άπ' τό φόβο του.
Ευχαρίστες άμέσως τή μπλουζά
του, έκανε μιά βόλτα μέσ' στην κά-
μαρη, πήρε άπό κάτω τά φρεσκομα-
γειμένα παπούτσια του κυρίου του
κι' έτρεξε όπο μπορούσε πιο γρήγορα
προς τήν άλλη πτέρυγα του πύργου.
Ο θαρώνος άοισκόταν πλανιασμέ-
νος στο κρεβάτι του. Μόλις ο Ζά-
σιεκ μπήκε στην κάμαρά του, ανα-
σήκωσε με καλωσύνη τό κεφάλι του
και του είπε:
— Έ, κοιμήθηκες πολύ σήμερα.
Ντύσε με γέστα γιά νά κατεβούμε
στο πάρκο.
Ο ύπηρετής έτοιμάστηκε νά του
άπαντήσει με μιά αυθάδεια, μά κα-
θώς άνοιξε τό στόμα του, συνάντησε
έξαφνα τό καλύτερο στο θέλημα του
κυρίου του. Τότε χωρίς νά πη τίποτε,
(*) Λαδίσλα Ρέϋμοντ είναι ο μεγαλύτε-
ρος συγγραφέας της σημερινής Πολωνίας
και τιμήθηκε, στο 1924, με τό μεγάλο φι-
λολογικό βραβείο Νόμπελ.

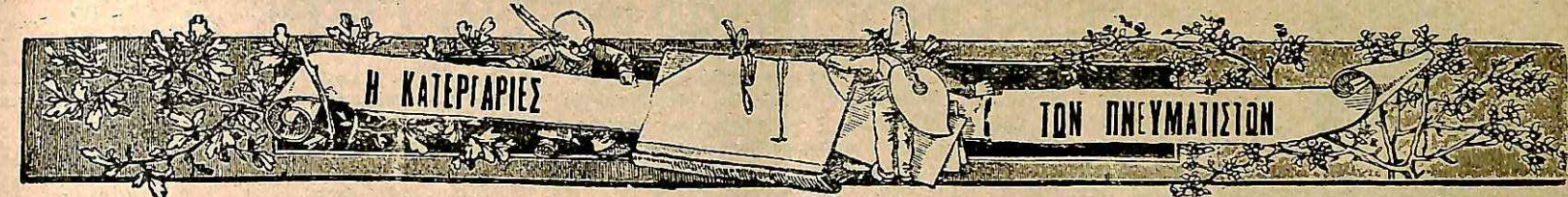

Ο συγγραφέας του διηγήμα-
τος Λαδίσλας Ρέϋμοντ.

στην επιφάνεια και τα τσίμπησαν.
Μά σε λίγο ο θαρώνος έννοιωσε
τό διαπεραστικό χέρι νά τον τρυπάει
και διάταξε τόν ύπηρετή του νά τον
γυρίσει πίσω στον πύργο. Στο δρόμο
στεκόντουσαν κάθε τόσο, γιατί άρε-
σαν πολύ στο θαρώνο ή στάσεις και,
κάθε φορά, έπαινε τήν κούρδεντα στή
Ζάσιεκ. Ζητώντας πληροφορίας γιά
έλα τά γεγονότα τής ημέρας στά πε-
ρίχωρα.
Μά ο ύπηρετής του άπαντούσε σή-
μερα με φωνή φουσκωμένη άπό άνα-
δεια και τόν κύτταζε διαρκώς μ' αυ-
θάδεια μέσα στα μάτια, σαν νά ζη-
τούσε νά τόν προκλήσει. Παρ' όλ'
αυτά όμως δέν έδωσε τό θάρρος νά
του πη αυτό που του πλάκωνε τήν
καρδιά σαν πλάκα. Μόνο, όταν ανέ-
βασε τό θαρώνο στην κάμαρά του και
τόν έγκατέστησε πάλι στην πολυθρό-
να του, βρήκε κάποια τόλμη. Σε μιά
στιγμή, έκανε τό σπασμό του, φίλησε
τήν άκρη του μανικιού του κυρίου
του κι' είπε μονομιάς, χωρίς νά πάρη
καθόλου άνάσα:
— Ζητάω συγγνώμη άπό τόν ά-
γέντη, μά θέλω νά εγκαταλείψω τήν
ύπηρεσία του.
Μόλις πρόφερε τά λόγια αυτά, ο
Ζάσιεκ έννοιωσε τόν έαυτό του άπει-
ραντα άνακουφισμένο.
Ο πυργόδεσπότης έκπνιάστηκε και
τόράζε συγγρόνως, άκούγοντας τή
δυσάρεστη αυτή εί-
δησι. Ήξερε πώς
δέν του ήταν καθό-
λου εύκολο νά βρή
άλλον ύπηρετή τό-
σο καλό και τόσο
άφοσιωμένο. Γι' αυ-
τό άρχισε νά παρα-
καλή τό Ζάσιεκ νά
μείνει, επικαλούμα-
νος τά αισθήματά
του και τά ζήντιά
του στίβας χυσάφι.
Μά εκείνος του ά-
πάντησε άπότομα:
— Δέν χρειάζο-
μαι τίποτε άλλο ά-
πό τήν έλευθερία
μου.
Και, με λόγια
που έβγαιναν μέτ'
άπό τό θάθος τής
καρδιάς του, πρό-
σθεσε άμέσως:
— Οι άλλοι χω-
ριανοί μου φέρουν και πάνα μακριά.
Μερικοί μάλιστα βρίσκονται στην Ά-
μερική... Έτσι βλέπουν ένα σωρό
καινοτομικά πράγματα που θά τάρουν
νά τά διηγηθούνται γεροντες διόκλη-
ρους, τις νύχτες κοντά στή τζάκι...
Χτες άκούσα νά λένε τίτιν
πράγματα και θαύματα γιά τόν άλλο
κόσμο που απλώνεται πέρα, μακριά.
Άστε άπόμνειν θαυμάσιος... Είνε
καίρος πειά νά πάω κι' έγώ νά δω
τόν κόσμο!... Νά πάω μακριά, μα-
κριά... Μήπως οι άλλοι που βλέπουν
έλ' αυτά τά υπέροχα πράγματα, ά-
ξίζουν πιο πολύ άπό μένα...
Καθώς μιλούσε ο Ζάσιεκ ήταν ά-
ναμμένος δόλοκληρος. Ρίγη περνούσαν
άπ' όλο του τό κορμί που τά γεινού-
σε ή επιθυμία του—ή επιθυμία του,
τής λήμνης, όπου άρχισε νά διασκε-
δάσει, ρίχνοντας ψήφουλα μέσ' στο
νερό.
Μερικά ψάρια άνέβηκαν τότε
— Πώς θάλκας σαν τήν παντού-
φλα μου! Έκανε ο πυργόδεσπότης θυ-
μωμένος. Πήγαινε στο διάβολο κι'
άκουα πάρα πέρα...
Μά, πριν ο ύπηρετής βγει έξω,
τόν φώναζε πάλι και του είπε με
παράπονο:
— Θέλεις λοιπόν νά με στείλεις
στον πάρο μιά ώρα νορίτερα;
Ο Ζάσιεκ, άκούγοντας τά λόγια
αυτά, άπόμνειν στή θέσι του, άκίνη-
τος κι' άμίλητος, μά ξέροντας τί ν'
άπαντήσει.
Τότε ο θαρώνος άρχισε νά του λέγ,
πώς άπό καιρό είχε άποφασίσει νά
του άφήσει μετά τό θάνατό του, ά-
νταμειβόντας τον έτσι γιά τήν άφο-
σίωσή του και γιά τις μεγάλες του
ύπηρεσίες.—Ένα κτήμα γιά νά μπο-
ρέσει νά εγκατασταθή σ' αυτό και ν'
αναπαυθή.
— Άκούς; φώναζε. Θά σ' άφήσω
έκατό στρέμματα γής!... Όύτε ένα
λιγώτερο.
— Ναι, έκανε ο Ζάσιεκ μ' άπογοή-
τευσι, και πούς με θαυμάσιος ότι δέν
θά πείθω πειά άπό σάς;
— Μά και πρώτος νά πείθης; του
άπάντησε ο θαρώνος, θά πάρη ή μη-
τέρα σου τό γήμα... Κι' όχι μόνο
αυτό, αλλά θά σου κάνω χρείαι πρώ-
της τάξεως και κάθε χρόνο άρχιερ-
ατικό μνημόσυνο γιά τήν άνάπαυσή τής
ψυχής σου.
— Άλήθεια, ο άγέντης θά ένδι-
φερθή γιά τήν χρεία μου; Έκανε ο
Ζάσιεκ, σαν νά μ' ήν πίστευε στα λόγια
του τ' αυτός.
— Σου δίνω τό λόγο τής τιμής
μου! Θά σέ θάψω όπω: θά κηδέω
τό ίδιο μου τό παιδί! του άποσέηθηκε
ο θαρώνος έπίσημα.
— Θεέ μου! Θεέ μου! είπε ο Ζά-
σιεκ, νοιώθοντας μ' άπέραντη έντι-
μία νά τραγουδά μέσα στή θάλη
της ψυχής του. Θά είν' ή χρεία μου
σάν του πλούσιου μυλωνά που πείναι
τήν περσμένη δρομάδα;
— Άκούα καλύτερα, γιατί είσαι
τίμω παληκός και του άξίζει μιά
καλή χρεία.
— Άμέσως ο Ζάσιεκ άρχισε ν' άπε-
θύνη στον κύριό του, χωρίς νά στα-
ματά καθόλου, τις παρακάτω έρω-
τήσεις:
— Θάρουν όλοι οι χωριανοί στην
χρεία μου; Θά μου στήσουν τό φέ-
ρετρο άπάνω σέ ικρίωμα στή μέση
της έκκλησίας; Θά παρακαλούησουν
στή έκφορά τή μέλη των συντεχνιών,
κοιτώντας άνυμμένα κεριά; Θά σημά-
νουν ή κυμαπάνι; Θάρουν οι πα-
πάδες ως τό νεκροταφείο;
— Όχι θά γίνουν σύμφωνοι με τις
επιθυμίες σου, του άπάντησε ο θα-
ρώνος. Άν θέλεις μάλιστα, πάμε στο
παραθεριστικό νά σ' ά τ' άποσέηθω
και γοργά.
— Ο Ζάσιεκ σώπασε. "Ολ' αυτά τ'
άπίστευτα πράγματα σπριφογύριζαν
μέσα στο μυαλό του. Τέλος τ' άπο-
φάσισε. Φίλησε τό χέρι του άγέντη
του και είπε με φωνή που έπαλλε
άπό εύτυχία:
— Άφού θά μου κάνετε μιá τέτοι-
α χρεία, τότε θά μείνω... Δέν με
νοιάζει νά δώ τίποτε στον κόσμο.
Θά μείνω γιά πάντα έδω...
ΛΑΔΙΣΛΑΣ ΡΕ'Υ'ΜΟΝΤ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΠΑΤΕΛΩΝΩΝ

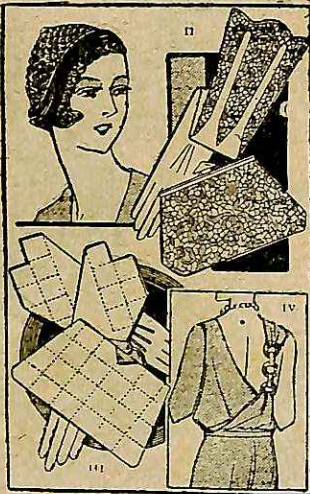

Μιά περίεργη και σκανδαλώδης ύπόθεση. Πώς τά μέντιουμ έβαλαν στο χέρι τήν τεραστία περιουσία Ούγγαριδος άριστοκράτηδος. Τό
φύετικό πνεύμα και οι άνύπαρκτοι δανεισμοί. Όπου χρήματα, κοσμήματα, κτήματα, μέγαλα... εξατμίζονται. Η άποκαλύψις του διωγμέ-
νου μνηστήρος. Τά κόλπα του Νερθέηγου γιατρού Νίλσεν. Πώς τήν έπαδε ο Φλαμπαριών, κτλ κτλ.

Στήν Βουδαπέστη πρόκειται νά έκ-
δικασθί σέ λίγες ημέρες μιá περίεργη
και σκανδαλώδης ύπόθεση, ή όποία έ-
χει συγκινήσει τήν κοινή γνώμη όλο-
κλήρου τής Ούγγαρίας. Άκούστε περι-
τίνος πρόκειται:
Η δεσποινίς Ειρήνη φόν Μπαρόν-
νέϋ, ή όποία είχε κληρονομήσει πρό
έτων άπ' τους γονείς της κολοσιαία
περιουσία και ή όποία ήταν άρραθωνι-
ασμένη μ' έναν πλουσιώτατο και νεα-
ρόν Ούγγρον άριστοκράτη που τήν έ-
λάτρευε, έφανικά, πρό δυό έτών, δι-
έλυσε τόν άρραθώνα της, χωρίς νά
δώση καμιά έξηγησι στον μνηστήρα
της. Έπίσης έπαψε συγχρόνως νά συ-
νιχάζη, όπως άλλοτε σεις κοσμικές συγ-
κεντρώσεις, στις όποιες ήταν περιζή-
τητη και άρχισε νά ζή μιá ζωή μυστη-
ριώδη, κλεισμένη σχεδόν έντελώς στο
μέγαρό της. Δέν έβλεπε κι' ούτε δεχό-
ταν κανένα. Έντομεταξύ δέ οι γνω-
στοί της έμάθαιναν ότι ή περιουσία της
λιγότενε μυστηριωδώς και ότι ή νέα
έπουλούσε τό ένα μετά τό άλλο τά με-
γάλα κτήματά της. Έν τούτοις ή ζωή
που έκανε δέν ήταν καθόλου πολυέ-
ξοδη.
Τέλος, πρό ενός έτους, τήν συνάν-
τησε μιá μέρα στον δρόμο ο πρώην
άρραθωνιαστικός της, ο όποιος έξακο-
λουθόσε νά τήν άγαλήδι όπως πρώτα.
Όστόσο λίγο έλειψε νά μ' ήν τήν άνα-
γνωρίσει. Η δεσποινίς Μπαρόννέϋ ή-
ταν τώρα ντυμένη σχεδόν φτωχικά και
φαινόταν πολύ έξαντλημένη άπό τις
στερήσεις. Με κατάληξε δέ ο νέος έ-
μαθε ότι ή πρώην μνηστή του κατοι-
κούσε σ' ένα μικρό φτωχικό διαμερι-
σματάκι που είχε νοικιάσει σέ μιá λαϊ-
κή συνοικία, γιατί είχε πούλησει τό μέ-
γαρό της. Τήν συνόδευσε ως τό δια-
μερίσμα της κι' εκεί αυτή του διηγή-
θηκε τήν άπίστευτη ιστορία της.
Η δυστυχισμένη νέα είχε πέσει θυ-
μα μιás σπείρας κατεργαρέων οι ό-
ποιοι κατώραβθσαν νά βάλουν στο χέρι
σας-αγά όλη τήν περιουσία της, έκ-
μεταλλευόμενοι τήν πίστι της στον
πνευματισμό.
Από μικρό κορίτσι άκόμα ή δεσποι-
νίς Μπαρόννέϋ είχε έπιδουεί στη με-
λέτη του πνευματισμού. Μετά τόν θά-
νατό των γονέων της γνώρισε κάποια
κυρία Όλγα Πελάρ, ή όποία τής πα-
ρουσιάζεσε ως πνευματιστική μέντι-
ουμ. Από τότε ήχησε νά οργανώνη
μαζί της πνευματιστικές συνεδριάσεις,
στις όποιες ή νέα έβαζε τήν μέντιουμ
νά καλή τά πνεύματα των γονέων της.
Άλλά, άντι αυτών, που δέν έννοούσαν
νά παρουσιασθούν, παρουσιάζονταν ένα
άλλο άνύπαρκτο πνεύμα, τό όποιο έλε-
γε στή Μπαρόννέϋ ότι ο πατέρας της
έκανε καμιά άπό όλους σάταλη ζωή
γενετιών και ότι είχε άφήσει πολλά
χρέη, τά όποια δέν έπρόφθανε νά τά
πληρώσει, έν δσφ ζούσε. Τώρα όμως
στο υπερέραν που βρίσκόταν, δέν μπο-
ρούσε νά βρή ήσυχία έξ αιτίας των
χρεών αυτών και παρακαλούσε τήν κό-
ρη του νά τά πληρώσει αυτή. Έκείνη
προθυμοποιήθηκε νά συμμορφωθή με
τήν πατρική παράκλησι και ζήτησε άπ'
τό πνεύμα νά τής φανερώσει τά όνό-
ματα των δανειστών.
— Όχι, τής άπάντησε τό πνεύμα.
Έγώ θά σου λέω κάθε δρομάδα τό
όνομα ενός δανειστού, αλλά έσθ δέν
θά πηγαίνεις νά δίνης μόνη σου τά πο-
σά. Θά τά παραδίνης στην κυρία Πε-
λάρ κι' εκείνη θά τά δίνη στον δα-
νειστή.
Έτσι, κάθε δρομάδα τό πνεύμα έ-
λεγε ένα φανταστικό όνομα δανειστού
κι' ένα ποσό, που πάντοτε ήταν με-
γάλο. Η εύπιστη νέα έδινε τά χρή-
ματα στην Όλγα Πελάρ ή όποία
τα μοιραζόταν μαζί με άλλους πέντε
συνεόχους της.
Συγχρόνως, γιά νά μ' ήν τύχη και πει-
ρίαιε ή δεσποινίς Μπαρόννέϋ σέ κα-
νένα γνωστόν της κι' αυτός τής άνοι-
ξει τά μάτια, τό ψεύτικο πνεύμα τή
διάταξε, κατ' έντολην δέθενε του πα-
τέρα της, νά διαλύση τόν άρραθώνα
της, και νά διακόνη τις σχέσεις με
όλους τους φίλους της και τους γνα-
στούς της. Η φτωχή νέα, ή όποία λά-
τρευε τόν πατέρα της, αναγκάστηκε νά
συμμορφωθή με τή θέλησί του, μολο-
νόντι άγαπούσε πολύ και τόν μνηστή-
ρα της! Διέλυσε τους άρραθώνες της,
διέκοψε όλες τις σχέσεις κι' έμεινε μό-
νη στο έλεος τής σπείρας, ή όποία δια-
αρκώς τήν άπεγύμνωνε περισσότερο
άπό τήν περιουσία της. Γιατί τά ποσά
που έδινε τό άνύπαρκτο πνεύμα νά πλη-
ρώνη στους έπίσης άνατάρκτους δανει-
στές του πατέρα της ήταν, κάθε φο-
ρά, μεγαλειότερα και ή Μπαρόννέϋ, γιά
νά τά πληρώσει, άφού έξάντλησε όλη
τή χρηματική της περιουσία, άρχισε
νά πουλά τά κτήματά της, έπειτα τά
κοσμήματα και στο τέλος τό μεγάλο
της!
Έτσι, ήθελε μιá μέρα που δέν τής
έμενε πειά παρά ένα πολύ μικρό εισό-
δημα που μόλις τής έφθανε γιά νά ζή
φτωχικά.
Όταν τά έμαθε όλ' αυτά ο πρώην
άρραθωνιαστικός της διδος Μπαρόν-
νέϋ, τήν έβαλε νά καταγγείλη τους ά-
πατείνους, οι όποιοι συνέληφθησαν και
οι όποιοι πρόκειται σέ λίγες ημέρες νά
δικασθούν.

Τό πάθημα της νεαρής άριστοκράτι-
δος τής Βουδαπέστης δέν είνε μονα-
δικό. Συχνότατα διάφοροι άπατείνες
προσποιούνται τά μέντιουμ και έκμε-
ταλλεύονται τους άπλοικούς.
Ένας τέτοιος άπατείνος, ο Νορθέ-
γος γιατρός Έινερ Νίλσεν, άπεκαλύ-
φθη έδώ και λίγα χρόνια στο Παρίσι.
Ο άπατείν αυτός, έπί πολλόν καιρό
είχε καταλήξει τους πνευματιστές με
τά περσάματά του και κέρδιζε έτσι ά-
πειρα χρήματα. Ο Νίλσεν, όταν έκανε
τά περσάματά του, καθόταν άνάμεσα
στούς θεατές και ήταν ντυμένος μόνο
με τά έσώφρονα του, γιά νά τούς
βγάλη και τήν έλαχίστη ύπόνοια, ότι
μπορούσε νά κρήνη έπάνω του διάφο-
ρα σίνεργα. Άλλά άκριβώς αυτό τόν
διευκόλυνε στην κατεργασία του.
Γιατί, όπως άπεκαλύφθη, ο Νίλσεν
έκρυβε στο πιο άπόκρυφο μέρος του
σώματός του τά σίνεργά του. Τά δέ
σίνεργα αυτά ήσαν τέσσερες φούσκες
άπό φίλο λάστιχο, σαν τά απαλόνια
των μικρών παιδιών. Με τήν διαρροή
δτι, όταν τις έφούσκωνε, ή μιá έπαρ-
νε σχήμα πολύ μακρούλου άνθρώπινου
χειριού, ή άλλη άνδρικού προσώπου, ή
τρίτη γυναικείου ποδιού και ή τετάρ-
τη γυναικείου προσώπου. Μόλις λοιπόν
έβιναν τά φωτα, ο Νορθέγος άπα-
τείν έδγαζε τήν κατάλληλη γιά τό περ-
σάμα του φούσκα, τήν έφούσκωνε και
τήν περιέφερε έδω κι' εκεί, κατατρο-
μάζοντας τους παριστάμενους.
Έδώ και κάμποσα χρόνια στο Ίν-
στιτούτο Μεταφυσικής των Παρισίων
είχε παρουσιάσει κάποιος Κάρολος
Έργο, ο όποιος έκανε πραγματικά κα-
ταπληκτικά πειράματα.
Τό καταπληκτικότερο όμως άπό όλα
τά πειράματα που έκανε ο Έργο ήταν
τό έξης: Μόλις έβιναν τά φωτα και
αυτοπληκτιζόταν τό μέντιουμ, άρχιζαν
νά βγαίνουν άπ' τό σώμα τον σπινθή-
ρες περίεργου, λάμψης διάφορον χρο-
μάτων, και άλλόκοτοι φωσφορισμοί. Τά
περισσότερα μέλη του Ίνστιτούτου κα-
τέληξαν νά πιστέψουν ότι τά φαινόμε-
να έκείνα ήσαν πραγματικά, και ο μέ-
γας άστρονομικός Φλαμπαριών έγραψε
σ' ένα σχετικό άρθρο του τό έξης:
«Όρίστε, λοιπόν, που εξακριβώ-
θηκε όριστικά ή ύπαρξις φαινομένων
φαινομένων που θά φέρουν έπανά-
σταση στις φυσολογικές γνώσεις που
έχουμε ως τώρα».
Στό τέλος όμως ένας άπό τους έπι-
στήμονες του Ίνστιτούτου κατώρθωσε
ν' άποκαλύψη ότι όλα τά φαινόμενα
του Έργο γινόντουσαν με διάφορα κα-
τεργαστικά τεχνάσματα. Τους φω-
σφορισμούς, λόγω χάριν και τις άλλο-
κοτες λάμψεις, τους έκανε με ένα μι-
κροσκοπικό κομμάτι τής οδίας εφεττο
cerium που τό έτριβε με τό νύχι του
πίσω άπ' τήν οάχι του.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

1) Καπελάκι θραδινό, από μαύρες παγιέτες, γαργιρισμένο γύρω με δερμα αντιλόπης. II) Γάντια θραδινά από δερμα άσπρο, ένκυσσε με δαντέλλα και τσάντα δαντελλένια. III) Γάντια και τσάντα από άσπρο σατέν, γαργιρισμένα με βελονιές από κορντοννέ. IV) Κορσάο γαργιρισμένο ιδιόρρυθμα, με επωλέττα ντραπέ, γαργιρισμένη με άγκράφες.

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ
ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς βλέπουμε στα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, τα περισσότερα επανωφόρια θα γαργιρώνται εφέτος με γούνα όχι στο κάτω μέρος των μανικιών, όπως άλλοτε, αλλά στον άγκώνα. Η γαργιτούρα αυτή δίδει πολλή χάρι και σιχ στη σιλουέττα.

—Κι' εφέτος, οι γιαντάδες των χειμωνιάτικων επανωφοριών θα είναι ύψηλοι και μεγάλοι.

Τα μανίκια, τα οποία θα γαργιρώνται με γούνα στους άγκωνες, θα είναι κάτω στενά.

—Θα ιδούμε, έντούτες, κι' επανωφόρια με πλατεία μανίκια. Τα μανίκια όμως αυτά δεν θα γαργιρώνται με γούνα στον άγκώνα, αλλά κάτω, με μία γούνινη ένκυστασίον και συχνά δεν θα έχουν καθόλου γούνα.

Το φθινόπωρο θα φορέσουμε επανωφόρια έντελως χωρίς γούνα, ή με γούνα μόνο στα μανίκια.

Το χειμώνα, θα φορέσουμε και επανωφόρια τα οποία θα γαργιρώνται μόνο στο γιαντά με γούνα.

—Εφέτος θα φορεθούν πολύ τα επανωφόρια από ντρα και από ανοιχτόχρωμο ακόμα ντρα. Π.χ. ένα νέο επανωφόρι μοντέλο του Παρισινού Οίκου «Μαργκερίτ» είναι καμωμένο από ντρα γιαντέ, και γαργιρεται με γούνα μαύρο.

—Ένα άλλο πάλι επανωφόρι — μοντέλο του Οίκου «Βαλάνο» — γίνεται από ντρα κισρινιώτη και γαργιρεται με γούνα καφέ.

—Γι' να έχουνε όμως επανωφόρια ανοιχτόχρωμα, πρέπει πρωτίτως να έχουνε πρώτα ένα επανωφόρι σκούρο, γιατί το ανοιχτόχρωμο δεν μπορούμε να το φορέουμε κάθε μέρα. Λαρώνει εύκολα και δεν είναι καθόλου πρακτικό.

—Τα σκούρα επανωφόρια εξακολουθούν να είναι πάντα της μόδας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Έτσι, εφέτος θα συνηθίζονται περισσότερο τα μαύρα, τα καφέ, τα τεντε-νέγκρ, τα σκούρα πράσινα, και τα θυσσινιά.

—Επίσης και τα μαύρα φορέματα θα είναι, όπως πάντα, αν-θόγκ. Άλλα μόνο τα λουσάτα μας φορέματα θα είναι μαύρα. Ένα φόρεμα καθημερινό δεν πρέπει να είναι μαύρο, γιατί θα φαίνεται πένθιμο.

—Θα ιδούμε εφέτος και χαριτωμένα φορεματάκια δίχρωμα, όπως π.χ. πράσινα και καφέ, μαύρα και θυσσινιά, μαύρα και άσπρα, θυσσινιά και βιολέ. Πάντως, σ' ένα φόρεμα δίχρωμο θα υπερτερη το ένα από τα δύο χρώματα, και το άλλο θα φαίνεται μάλλον ως γαργιτούρα.

—Θα ιδούμε και αρκετά φορεματάκια μονόχρωμα.

—Εφέτος θα είναι της μόδας και τα εξής χρώματα: Έκχιγ, μπρίκ, δρο-μάντ, καφέ, κόκκινο, χίτρινο

χρυσό, πορτοκαλλί, μπλέ-μαρέν, γκριζο σκούρο, ρούιγ.

—Τα παραπάνω χρώματα θα τα χρησιμοποιήσουμε προπάντων εις γαργιτούρες.

—Εφέτος θα ιδούμε και αρκετά σκωτσέζικα και ύφασματα με διάφορες αποχρώσεις. Θα είναι αν-θόγκ και τα φανταζι-τζερέυ, εμπριμέ με μοτίφ, σαν αυτά που βλέπουμε στις άνδρικές γραβάτες. Μερικά μοντέρνα ύφασματα, θα είναι ύφισμένα έτσι, ώστε να φαίνονται σαν μικρές χάνδρες και άλλα θα κάνουν την έντύπωσι μάλλινου λεπτού αστρακάν.

—Θα ιδούμε επίσης και ύφασματα με διαγώνιες γραμμές, δύο και τριών χρωματισμών και ύφασματα με γραμμές ίσιες, πλατείες και χρωματιστές και ύφασματα με γραμμές ανάγλυφες.

—Όλα τα φορέματα θα είναι κι' εφέτος εφάρμοστά από επάνω ως τα μισά της φούστας και προπάντων τα

φορέματα από λαινάξ.

—Αρκετά κορσάα, για να είναι ακόμα πιο εφάρμοστά, θα έχουν άμπισμάν, το οποίο φτάνει ως το στήθος. Μερικά, θα έχουν γιαντά κλειστό, ύψηλο, ο οποίος θα κουμπώνει εμπρός ή στο πλάι. Το κουμπωμα αυτό θα φτάνη ως κάτω στη μέση.

—Πολλά μανίκια θα είναι στενά κι' εφάρμοστά κάτω, και φουσκωμένα επάνω, όχι υπερβολικά, αλλά θα θυμίζουν αρκετά τα μανίκια «ζιγκώ», τα οποία ήταν της μόδας πρό πολλών ετών.

—Όλα σχεδόν τα φορέματα από λαινάξ θα έχουν ζακέττα άσπρη, κοντή ή μακρύτε. Στην περίπτωση αυτή θα είναι πολύ εφάρμοστή και θα κάνουν την έντύπωσι ρεντιγκότας, καθώς θα γαργιρεται και με τέσσερα κουμπιά στην τάγια.

—Θα ιδούμε κατά τον εφετεινό χειμώνα και πολλά φορέματα «πρεσιές» πολύ εφάρμοστά, κουμπωμένα από πάνω ως κάτω.

—Τα φορέματα αυτά, θα θυμίζουν πολύ την παλιά Μόδα, όταν αλίστα θα συνοδεύονταν με μία μικρή πελερίνα από αστρακάν, ή από γούνα ίσια και από ένα μανσόν άσπρη.

—Πολλά ποινιά φορέματα θα συνοδεύονται από μικρές πελερίνες και κάπες.

—Η κομψή Παρισινή φορούν τελευταία, τα θράδιν, σε δέπνο, και σε χορούς, μικρά καπελλάκια από παγιέττες μαύρες, ή γκριζες και γαργιρισμένα εμπρός μ' ένα μαντώ ντραπέ, από δερμα αντιλόπης, μαύρο. Το δερμα αυτό γαργιρεί τελευταία και πολλά καπέλλα της ημέρας.

—Τα μοντέρνα θραδινά γάντια, γίνονται από δερμα άσπρο, πολύ μαλακό, ένκυσσε με δαντέλλα.

—Τα γάντια αυτά συνοδεύονται από μία τσάντα άσπρη μεταξωτή, σκεπασμένη βλη με δαντέλλα.

—Θα ιδούμε και γάντια και τσάντα καμωμένα από σατέν του αυτού χρώματος με το φόρεμα και γαργιρισμένα με βελονιές από κορντοννέ, ή όποιες σχηματίζουν τετράγωνα.

—Επάνω σε μαύρο ή άσπρο σατέν, πηγαίνουν βελονιές από κορντοννέ χρυσό, ή άσημένιο, ή άτσάλινο.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

—Τί χρειάζεται για ν' ανατρέφονται καλά τα παιδιά; ρώτησε κάποτε το Μ. Ναπολέοντα μία κυρία.

—Καλές μητέρες! απάντησε ξηρά ο μέγας στονάτρηξ.

—Έρμεις οι δύο είμαστε οι καλύτεροι μυθιστοριογράφοι της εποχής, έλεγε κάποτε ένας μέτριος συγγραφέας στον Άλ. Δουμά, πατέρα.

—Αυτό που λές είναι αληθινό μόνον... κατά το ήμισυ! απάντησε ο συγγραφέας των «Τριών σωματοφυλάκων».

1) Κοστούμι με φούστα από ντρα κόκκινο, και με θέστα από ντρα μαύρο, γαργιρισμένη με γραβάτα γούνινη και ζώνη δερμάτινη. 2) Κοστούμι από φλαμένγκα πράσινη, γαργιρισμένο με γκριζο αστρακάν.

Είνε όμορφα και θα είναι πάντοτε όμορφα, διότι μεταχειρίζεται προϊόντα της 'Αρωματοποιίας Α. Τ. Πιβέρ. Paris.

Πομπεία-Φλοραμ-Άζουρέα-Βόλτ-Βίβιτς-Φελίς Ρεβ ντ' όρ-Ραίνιτα-Πουδρες Μπριγιαντίνες-Λοσιόν-Έσσινς-Κρέμες-Ρουζ ντε λέρβ-Κολώνιες.

L.T. RIVER PARIS

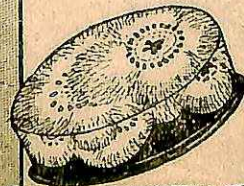
ΓΚΡΕΚΑ

Μαουγάδα με persil ρούχα χιονάδα

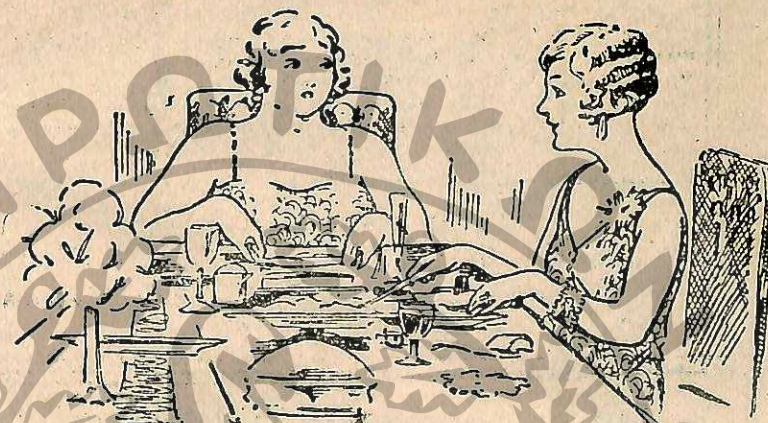
Πωλείται εις άπαντα τα έδωδιμοπωλεία.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9, ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 53-87.

PAVOTS
Η νέα πουδρα των
ROGER ET GALLET
PARIS

Γεν. Αντίπρος.
Χ. ΜΟΔΑΙΤΗΣ
ΝΤΕΚΑ 40

Η παχειά Κυρία: Πώς κατορθώνετε να είστε λεπτή, αφού τρώγεται από δια;

Η λεπτή Κυρία: Ήμην και εγώ μία φορά σαν και σεις παχειά, μα από τότε που παίρνω τα δισκία ΚΙΣΣΙΝΓΚΑ τρώγω από δια και μένω λεπτή.

Παρασκευάζονται από φυσικά άλατα των Ιαματικών πηγών του BAD KISSINGEN (Γερμανίας) μετά φυσικών εκχυλισμάτων. Ουδέμιαν στομαχικών ανωμαλιών επιφέρουν. Αποτελεσματικότης άσφαλής.

Πωλούνται εις τα Φαρμακεία εις κυτία των 100 δισκίων.
Γεν. Αντίπρ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ, Πλατεία Αγ. Θεοδώρων 9.
Τηλ. 53-87.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΠΙΠΕΔΟΝ ΠΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΓΙΟΧΑΝΙΣΜΠΕΡΓΚ

εις τιμήν εύκαιρίας
Πληροφορία εις τα Γραφεία μας, Λέκκα 7

Χρησιμοποιούντες την όδοντοκρέμαν "ΚΟΛΥΝΟΣ", επιτυγχάνετε τα εξής πλεονεκτήματα:

Ιον) Α'πόλυτον άντισηψίαν και άπολύμανσιν του στόματος. 2ον) Εύχάριστον συνίσθημα γεύσεως και δροσερότητος του στόματος επί ώρας. 3ον) Άκραν οικονομίαν χρημάτων καθ' όσον έν σωληνάριον "ΚΟΛΥΝΟΣ", διαρκεί δύο φορές περισσότερον οιοιδήποτε άλλου, περιέχοντος την αυτήν ποσότητα οισσθήποτε άλλης όδοντοπάστας. Και τέλος είναι έντελώς άβλαβής κατά την χρήσιν.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΟΔΟΣ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4- ΑΘΗΝΑΙ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδύες, είναι να προμηθευθίτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Εις την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, δραματογραφημένα, τα όποια έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και πού μόνον το όνομα των συγγραφέων των αποτελεί εγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰσὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες 640. Τιμή ἰσων. δρ. 80, ἔξων. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπεπλεγμένον, κληρονομικῶν καὶ τραγικῶν ἐπισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή ἰσων. δρ. 30, ἔξων. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, καρὸν νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πρὸς τὸν ἐδάδαον διὰ τὴν ἐδουλοσύνην εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδουλοσύνησαν ὡς τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΡ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἰσων. δρ. 15, ἔξων. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπετεια τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸν ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῖου πλάσσειν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένον ἀπὸ ἕναν τὸν μεγαλειότητα ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή ἰσων. δρ. 20, ἔξων. δρ. 30). Μόνα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξιδέλφου τῆς, μὲ βασανιστὴν τὸν δύο αὐτῶν ἀγῶνα ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντίστως φιλόγυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή ἰσων. δρ. 20, ἔξων. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βερν. Μυστηριώδες, τραματικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ ΓΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή ἰσων. δρ. 15, ἔξων. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβιά, ἐκτελίσσεται μόνον στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθνη.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή ἰσων. δρ. 15, ἔξων. δρ. 20). Περιγραφέα καὶ τραματικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΛΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή ἰσων. δρ. 15, ἔξων. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Μεγάλου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΙΗ ΤΗΣ ΜΥΡΤΗΣ (Σελίδες 183. Τιμή ἰσων. δρ. 15, ἔξων. δρ. 20). Ἡ «Μονομαρτίη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὶς τῶν, ἡ φτώχεια, περιγράφονται μὲ δραματικὴν εἰς αὐτὰς σελίδας τῆς «Μονομαρτίης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 138. Τιμή ἰσων. δρ. 15, ἔξων. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέσν καὶ χάρι, γεμίστο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή ἰσων. δρ. 5, ἔξων. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἀλέκλῃρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τὸνον περιέχονται υπερπεντακάσια διηγήματα καὶ ἐκτεντάδες ποιημάτων, ἀνακδῶν, κωμωδιῶν, ποιημάτων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τὸνον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναικα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εἰσας», «Διὰ καρδίαν πρὸς ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιχ «Ἡ πριγκίπισσα Μυλ λείν».

Εἰς τὸν δεύτερον τὸνον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξιδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μούρας πρὸς ζυντάνεφ».

Εἰς τὸν τρίτον τὸνον «Ἐξιδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μούρας πρὸς ζυντάνεφ», «Ἡ κωμωδία ἀγάπης καὶ πλοκῆς», «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίου», «Τὰ Ἀνάκδωτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Λεονοπόλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τὸνον «Ἡ Μπαλαδά», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτίζ», «Μέσα ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάννα».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 καὶ 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἕκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 400 ἕκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται κατὰ τὴν Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Στῆς Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἐναντὶ πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν.